

Péterfai János István (Budapest):
Magyar mennyei arcképcsarnok

Csodaszarvas a Csillagos Égen

I. AZ ÉGI CSODASZARVAS

Hatalmas teljesség, Ég pompás szarvasa,
Szár, mely aranysárga, s ezüstlő a Vasa,
Éji Csodaszarvas, forogsz a tejúttal,
Pettyeid közt vízzel, mélységes mély kúttal.

Csudás Éji Bura, millió pettyeddel,
Ha netán búsulnánk, rosszkedvünket vedd el,
Szemünket ígéző pompázatos látvány,
Csillagtól származni nagy előny, nem hátrány.

Csodaszarvas anyánk, te csillagos égbolt,
Aki éjjel ragyogsz, s véled lép a szép Hold,
An isten szarvasa, aki szültél minket,
Szeressed népedet, amint eleinket.

Minden ember csillag, az Égtől születik,
Isteni parancsra ide alávetik,
Majd halála után lelke Mennyebe száll,
Hanem, ha gonosz volt, a Pokolban kószál.

Pokolban pirítják évmilliárdokig,
Csillagtűzben izzik több millió fokig,
Amint a gonoszság kiég a lelkéből,
Lelke fényből áll majd, szintiszta elméből.

Mag az ifjú ember, Hun a Hon lakója,
Mag is, Hun is csillag, szívünk dobbantója,
Hun, mikor elhunynak, s egekbe száll lelkünk,
Mikor a szent fénytől teljesen elteltünk.

Az, aki őseit dőren veszni hagyja,
Testvéreit unja, fiát megtagadja,
Isten ellen vét az, de most menjünk lesni,
Őseink kutatni, őket megkeresni.

Csudaszarvas segít nagy feladatunkban,
Mutatja az utat titkos őshonunkban,
Tág csillagos égbolt tündérnép hazája,
Innen jött a magyar, akárki meglátja.

Csudaszarvas fején tündöklő Nap ragyog,
Homlokán Telihold, épp egyforma nagyok.
Arany a Napisten, a Hold ezüstfehér,
Ragyogó sugaruk mindenhova elér.

Szarvas fején agancs, hét ágra ágazik,
Mindegyik ágáról egy törzsünk származik,
Hét a király neve, hét napból áll a hét,
Hét ágra tűz a Nap, ontva ránk szent hevét.

Agancs ágán ékek gyújtatlan gyulladnak,
Csillagok ragyognak, s reggel elolvadnak,
Oldalán a pettyek ragyogó csillagok,
Ezer a csillaga, fején Nap s Hold ragyog.

Éji Csudaszarvas lépte halk, nesztelen,
Fordul a tengelyén, ki nézi, fesztelen,
Nagy nyugalom szállja meg a néző lelkét,
Megérti őseit és Isten szent elvét.

Csuda a szent Sütő, Suta-Szarvas égbolt,
Csúd-tó a Déli-tó, jajj, e kor de rég volt,
South, mondja az angol, Süt az bizony nekünk,
Szud-Án déli ország, régen volt vidékünk.

Ta-Weret a Tájat Ferdíti, Forgatja,
Pörög a Földország, Ta-Weret mozgatja,
Sarkcsillagba verve két hatalmas pózna,
Forgat az istennő, mintha csak lapozna.

Fenn az égen lakik Szép Tündér Ilona,
Mely a büszke Magok és Hunoknak hona,
Ott sétál kertjében, melyet a Nyíl öntöz,
Csillagvirágot szed, s fénykelmébe öltöz.

Ott a Csudaszarvas, ezer csillag laka,
Tündér Ilonának felénk nyíl ablaka,
Onnan tekint reánk, integet is néha,
Láthatnád is olykor, ha nem lennél léha.

II. NIMRÚD

Úr-Nim, az Oroszlán, kitől a Nem ered,
Nim Elámnak neve, tudja okos fejed,
Ním-et Oroszlán nép, zászlaján hordozza,
Angol a Napistent oroszlánként hozza.

Rúd meg egy petrence, hosszú is, veres is,
Kocsi rúdja lenne, igen is, meg nem is,
A Vörös Oroszlán ekként maga a Nap,
Másként az Órion, mondja táltos, s a pap.

Ő maga a Vadász, azután a Kaszás,
Lelkek vezetője, de nem az ős Patás,
Ő a Kilenc Vitéz, Vezér úr, ki vezet,
Amikor elhunytál, adjál neki kezét.

Nimród a Nagy Vadász, az Úristen előtt,
El se jött még az Úr, s már sok vadat lelőtt,
Sok kardfogú tigris bánta kődárdáját,
S barlangi oroszlán kerülte lándzsáját.

Kardfogú, s Késfogú kedvenc étke népünk,
Ebből a vadászból mi bizony nem kérünk,
Barlangi oroszlán, balti tigris, s medve
Nimród nyilaitól leszön általverve.

Nimród a magyarok vadászó ősapja,
Nagy Vörös Oroszlán, ki az éltet adja,
Gondolt egyszer egyet, mene lánynézőbe,
Gyönyörű lányokkal enyeleg évődve.

E naparcú lányok népe volt a szapir,
Kedvenc drágakövük a csillogó zafír,
Ruhájuk piros ház, szemük kéklőn ragyog,
Szemük elbájoló, kis égő csillagok.

Ankiswa a leány, ki rá hálót vete,
Ankiswa lett Nimród égő szerelmese,
An a Menny, Ki a Föld, Sza a népünk neve,
Anki An istennek neje volt eleve.

Tudni kell, a lányzó valójában lángzó,
Heves, forró, izzó, tüze naputánzó,

Lán a Naporoszlán, a Lán hosszú hajú,
Minden szapir leány naporoszlán fajú.

Ezért az oroszlán Leon, Lion nevű,
A Leány tüzes nap, lángja sütő hevű,
Hajadonnak haja folyik, mint a nagy Don,
A Csaj folyó hajú, haja szép tulajdon.

Szép Enéh, Ankisza tán a szarvas ünő,
A csillagos égbolt feljövő, s eltünő,
Csodaszarvas lenne Hunor s Magor anyja,
Ég és Föld szólója, akárki láthatja.

Nimród és Ankisza esküdtek a kőre,
Népük minden tagját hívták esküvőre,
Is-Ku, a Fény-Szájú hívta meg a népet,
Amikor Ankisza s Nimród frigyre lépett.

Kő Anya, a nagy Föld, frigyük megáldotta,
Ki Anya, a szent Föld, áldását osztotta,
Termékenység anyja Ankisza szülője,
Ő maga is elment a nagy esküvőre.

Egy férfinak egy nő, ez Ten rendelése,
Dicső szavárdoknak páros kedvtelése,
Ten kedvében járva, egy nőnek egy férfi,
Nem lehet több nője, akármilyen vérfi.

Aki ezt a törvényt hűen nem követi,
Sátán köpedékét Istenünkre veti,
Bosszuld meg, nagy Isten, a törvénszegőket,
Küldd a Patást rájuk, égesse meg őket!

III. MAGÚR

Ankisza, a Sza nép Anki istennője,
Meggzülte két fiát alig esztendőre,
Eker úr, az Ikek nemes védőszentje
Segíté a szülést, aki Isten kentje.

Eker kisebb isten, sok iker védnöke,
Ék-Er csillagisten, az Ikek elnöke,
Ábrája oroszlán, két oroszlán szembe,
Isten tette be a Világegyetembe.

Hermész Triszmegisztosz, Tud isten, a Tudó,
Háromszor Hatalmas, nem oly lóto-futó,
Mondá, ami fenn van, legyen az itt lenn is,
Ami itt lenn vagyon, legyen az ott fenn is.

Ezt őrzi a magyar isteni szent nyelvén,
Tíz jégkorszak óta, Tudó isten elvén,
Tud, aki Thoth, okos, ékes a tudása,
Csillagokból ered szava bő forrása.

A Mag égi csillag, ezt mondja a Magas,
Tudja, ki akarja, aki nem szélkakas,
Egyszer ezt mond, máskor épp az ellentettjét,
Így rombolja népünk szívből jövő kedvét.

A Magos csillagos, mint a Kendermagos,
Tyúkocská ruháján Kendúr a csillagos,
Máglya „Csillag-Folyó”, Mag-Ma a Ma Magja,
Má földanya hová Mágnességét rakja.

Mágus úr köpenyén csillagok ragyognak,
Főjén a Nap mellett helye van a Holdnak,
Mag-Szat a szent méhben csillagkeletkezés,
Napút a szülő út, végén magzat kelés.

Ami fenn van, legyen lenn is, benn a földben,
Növények magvai sarjadjanak bőven,
Mag a Van közepe, létünk eredője,
Egész emberiség dicső éltetője.

Csillagmagok ura a Nap gyémánt tömbje,
Magok ura Mag-Úr fénylő arany gömbje,
Jelképe Oroszlán, aki Magúr nevű,
Utuként utazva nyolc küllős kerekű.

Ankiswa megszülte Magor fiacskáját,
Ősi szent magyarok napját, oroszlánját,
Aranylott a haja, mint a Nap sugára,
Aranyló hajjal jött Magor e világra.

IV. HUNÚR

Mennyei Földanya folytatta a szülést,
Háznépe asszonyi meg a felkészülést,

Jött a másik baba, szinte ezüst hajjal,
Ezüstlőn ragyogott, mint a derűs hajnal.

Haja szintén szőke, bár nagyon világos,
Aranyezüst színű, ezüst tűztől lángos,
Eker úr mosolygott, szép ikrek születtek,
Kiket Anki asszony két keblére tettek.

Hu-Na csillagháza, a Hun égi csillag,
Kiket fel az égre istenkézzel írtak,
Ötágú és lilás a Hunyor virága,
Ki Hunor jelképe, földből növvő ága.

Párta-Hunya ragyog, ő a Párta Csillag,
Házasság mutató, hej de nagyon bírlak,
Tele az ég hunnal, akik maggá válnak,
Lejönnek a földre, ha szülőt találnak.

A Hugya is csillag, Húg a kistestvéred,
Mindig segít neked, ha szépen megkéred,
Égi vizek folynak a csillagok között,
Onnan lesz esővel Földanya öntözött.

Hunter angol nyelven Hun-Csillag értelmű,
Vadász jelentése ómagyari nyelvű,
Ő Vezér, Órion, Nimród fenn az égen,
Csodálatos képzet csillagi vidéken.

Lú-Hun-Ga Hun Ember sziklakemény Háza,
Enkidu éji táj ősi nagy vadásza,
Un-Ug az Első Nép Unug városában,
Uruk, másként Ere, Irak valójában.

Hun a Nagypiramis, főleg a teteje,
Hu-Fu Hunok Fője, Ku-Fu, ki nagy Keve,
Hun a Szfinx ősnéve, Abu-Hul Hol-Apa,
Hun a Hon, mint Ehun, nevet néptől kapa.

Szép Alsó-Egyiptom Hun néven volt ismert,
Pompázatos tájék, fele öntözött kert,
Másik fele vadon, tele szárnyasokkal,
Vizekben halakkal, mezőn vaddal, sokkal.

Junu Csillagváros, „Csillagok”, szó szerint,
Óbéliszkőn csillag, ragyogva szerte int,

Híres egyeteme Jununak páratlan,
Tudtól jött tudása máig feltáratlan.

Amikor a szemünk becsukjuk, behúnyjuk,
Gyakran akkor, ha a fals beszédet únjuk,
Máskor megfáradva aludni készülünk,
Húnyva a csillagunk, s ágyunkba térülünk.

Elhúnyva a lelkünk csillagként égre száll,
A hatalmas Kaszás csillagokat kaszál,
Vezér, aki vezet, istenfénybe visz át,
Ám most nézzük újra Nimrúdot s Ankiszát.

Magor elsőszülött, mégis bátyja Hunor,
Magyar fiatalabb, ha idősebb Hunyor,
Mindketten egymásnak öccse és a bátyja,
Ki e csudát hallja, a száját is tátja.

A két kicsiny baba, két csillag, szopni kezd,
Szopd a Csillaggyermek, emlőt el ne ereszd,
Fejlődj, növekedjél szüleid kedvére,
Teremtő Istennek legfőbb örömére.

V. VADÁSZATOK

Nimrúd, az ősvadász, járta a világot,
Mint Vörös Oroszlán, aki sokat látott,
Hiszen maga a Nap, ki nyilat sugároz,
Amely vadat meglő, az már nem futkároz.

Éjszakon ezüstlőn Üveghegyek állnak,
Jeges szelet fűnek a déli világnak,
Délszakon az Alpok, Aláj és az Altáj
Jégpajzsot viselők, fehérlő jégfaltáj.

Hanem az állatok, melyek lábon állnak,
Nimrúd nyilaitól mind zsákmánnyá válnak,
Barlangi oroszlán, s nagy barlangi medve,
S barnamedve dühöng, fogával kérkedve.

Földneheze mamut, gyapjas bundájával
Dacol a hideggel, a jég országával,
Nagy gyapjas orrszarvú dübörög a tájon,
Vadászok elől fut, ebéddé ne váljon.

Őstulok, vadtulok, s az erdei bölény,
Mind azt hiszi dőrén, nála van a fölény,
Kosok, bakok, mének, hímek és a kanok
Levadászására errefelé van ok.

Télen nincs mit enni, csak húst, a vermeltet,
Jégországban nincsen meződ, nincsen kerted,
Tél végén negyven nap, amíg húst nem ehetsz,
Kiürül a sok hús, s majd húst újra vehetsz.

Vadászgatott Nimród, lelőtt bármely vadat,
Röptében lőtte le a sebes madarat,
Amint két szép fia nőttön növogetett,
Elkísérte apját, a Vadász öreget.

Nimród több fiat nemz, de a legügyesebb
Mind között az ikrek, a két legidősebb,
Hunor is, Magor is lóhátról nyilazott,
Pontosan lelőtték, ha látták, mi az ott.

Büszke volt nagy Nimród két dali fiára,
Mivel a határba még gyakran kijára,
Apáknak öröme, ha fiak különbek,
Látta, mint vadásznak, sosem ücsörögnek.

Ekkor Hunor s Magor lát egy csodás vadat,
Elfogni nem elég ügyesség, s akarat,
Kérték Nemród királyt, építsen kolostort,
Melyben a két ifjú tudományba kóstolt.

Öt évig tanultak világtól elzárva,
Enjük gondosan lett a világra tárva,
Tudták már, ki a vad, színekben pompázó,
Táltos és máguspap volt a magyarázó.

Amint Hunor s Magor naggyá cseperedtek,
Most már egyedül is vad után eredtek,
Nevetett két szeme apjuknak gyakorta,
Amikor két fiát lován pillantotta.

Szívbeli örömmel mondotta magának,
Meg édesanyjuknak, csodás Ankiszának,
Adjunk sátrat nekik s véle szabadságot,
Szálljanak szárnyukon, járják a világot.

Édes gyerekeim, én már öreg vagyok,
Vadásztudományból többet nem adhatok,
Kaptok annyi erdőt, lovat és országot,
Élhetek gond nélkül, kaptok sok jószágot.

Ha lehunyom szemem, országom tiétek,
Osszátok meg földjét, gondját is vigyétek,
Védjétek a népet és a becsületet;
Az apai áldás régen így született.

Ankiswa más neve Enéh volt valóban,
Fűröszte fiait mindenféle jóban,
E-Néh Nék-Házából megölelte őket,
S nem tartotta vissza az anyai könnyet.

VI. A SZARVAS ÜLDÖZÉSE

Zöld pázsitos dombon üték fel sátrukat,
Középen a tengelyt, a fő sátorrudat,
Gyúrt gyapjúval fedték, száz leányzó gyúrta,
Néhány óra alatt állott a két jurta.

Mentek vadászgatni, hanem a vad fogyott,
Jól látható módon egyre fogyatkozott,
Eltűnt a szélesebes, s a barlangi medve,
A húsító vermek nem lettek megtelve.

Elolvadt a jégpajzs, a sok jég vízzé vált,
Szürkellő egekből hó csak télen szitált,
Nem volt többé mamut, orrszarvú se talán,
Kiveszett nagygyerős, a busa oroszlán.

Egyre messzebb mentek vadászni, halászni,
Sík, tágas rónákon nyíllal madarászni,
Sűrű rengetegben bóklásztak vad után,
Hol a számtalan vad állt, s csak nézett bután.

Ötven-ötven legényt majd kiválasztának,
Vélük iramodnak néki a pusztának,
Majd ha az első hó a télen lelesik,
Útjukat majd akkor haza felé veszik.

Bölények, vadtulkok, vaddisznók, szarvasok
Embert sosem láttak, békés hatalmasok,

Nem bántották őket, inkább jobban esett,
Ha szemük magános és gyors vadra lesett.

Egyszer aztán láttak egy különös vadat,
Futottak utána, mint sebes áradat,
Utána, utána! – mondá Magyar s Hunor,
S a dali száz vitéz mind utánuk ugor.

Csodaszarvas volt az, fején a két sarva
Össze volt fonódva, s fénnel egybetartva,
Lebegett, csillogott, lassan körbe forgott,
E sarvas a fején egy tejutat hordott.

Sarva ága-bogán csillagok ragyogtak,
Felgyúltak estélen, s reggelre elfogytak,
Napcsillag tündökölt két agancsa között,
Homlokán ezüst Hold szűrt fényben körözött.

Két szeme sötét tó, mint fekete gyémánt,
Dereka hajlékony, vékony, lengő fénypánt,
Nádszál karcsú lába földet nem érinti,
Amit mutat lába, azt virággal hinti.

Négy lába a világ négy tartópillére,
Tavaszpont és őszpont mindig visszatére,
Napfordító télen, napfordító nyáron,
Égboltunk tartója ezen a világon.

Csodaszép egy sarvas! – kiáltotta Hunor,
Ki az égügyekben gyerekkortól tudor,
Utána, utána, érjük gyorsan utol,
Elkapunk szép sarvas, akármerre futol.

Szaladott a sarvas, mint a sebes szélvész,
Játszadozott velük, mint libbenő kérész,
Mint egy bájos tündér, eltűnt majd felbukkant,
Némelyik legényük ettől majd' megpukkant.

Szaladj édes lovam! – biztatták lovukat,
Legények nem bírták, elhagyták sokukat,
Habos volt már sok ló, nem tudtak vágdatni,
Inkább vágytak volna zabot ropogtatni.

Nyíl nem fogta sarvas vezetgette őket,
Hívta, csalogatta a gyors üldözőket,

Aztán csak elillant, az égen száguldott,
Pettyes oldaláról hullócsillag hullott.

VII. SZÉP SZIGET

Szép szigetre értek, szépséges szigetre,
Körbe folyta földjét négy folyónak medre,
Szép az ősi földség, Szépisten lakhelye,
Szépapa örvendez, s Szépanya is vele.

Ameddig a szemük elért a távolba,
Dús, zöld erdők álltak, egymás után sorba,
Közöttük zöld fűvel virágos nagy mezők,
Terjengő síkságok, smaragdszín legelők.

Folyóvizek folytak keresztül és kasul,
Szépségüktől a szem, s a száj megittasul,
Kék tavak ragyogtak, bennük hal, ezernyi,
Csak legyen elég kéz hálóval kimerni.

Övükig gázoltak a dús nedvű fűben,
Virágok közt jártak, aranyló derűben,
Terebélyes nagy fák gyimilcseket adtak,
Amint a szigetre mind beljebb haladtak.

Be szeretnék itten maradni örökre!
Áradozott Hunor, s néz a legényfőkre.
Én is, testvér, én is! – mondá Magyar, s ámul,
Száz legényük szinte szájátátva bámul.

Vajon mit szól hozzá öreg Édesapánk?
Az már igaz, holnap gyorsan lóra kapánk,
Haza megyünk, testvér, s kikérjük tanácsát,
Fejünkre áldását, jövőnk biztos ácsát.

Hét nap és hét éjjel, hét hegyen vágattak,
Nem várták azokat, akik lemaradtak,
Vadat nem öldöstek, csak amennyi kellett,
Futottak a lovak, az idő meg tellett.

Hol jártak az ifjak? Tudd meg, É-Den táján,
Talán Csallóközben, a Duna lapályán,
Talán Bura Nuna széles, nagy síkságán,
Szép Sziget, Dél Sziget vizenyős országán.

VIII. NIMRÚD HALÁLA

Amint megérkeztek, siettek apjukhoz,
Nagy uralkodóhoz, dicső királyukhoz,
Látták, apjuk gyenge, szeme is szomorú,
Reszketeg a hangja, nagyon idős korú.

Kétszer is hét napja, s hét éje vadásztok,
Tizennégy esztendőn lovakon vágtaztok,
Egy ma egy esztendő, Éva asszony íve,
Közben majd megszakadt jó atyátok szíve.

Bocsáss meg, jó apánk – mondta Hunor halkán,
Láttunk egy országot, gazdag vadban, halban,
Csudálatos szarvas mutatta az utat,
Rejtélyes szép szarvas, aki utat mutat.

Lefesték a szarvast, Nimród csak sóhajta;
Ilyen szarvas nincs is, nem is földi fajta,
Tündér Szép Ilona küldte le az égből,
Ez az Égbolt Szarvas, az ősi mesékből.

Szeretnénk szép földjén sátrunkat leverni,
Estélen aludni, reggel újra kelni,
Elköltözni innen Szép Sziget földjére,
Hol az illatos fű az övünkig ére.

És az én országom már nem kell tinéktek,
Más tájakra vágytok, más földekért égtok?
Apánk, van még fiad, van még több testvérünk,
Add nekik országot, mi más tájra térünk.

Szeretettel kérnénk apai áldásod,
Tanácsod is mondd, mi a meglátásod,
És, ha úgy gondolod, add ránk áldásodat,
Ereszd szabadjára két iker fiadat.

Jertek ide nyomban, térdeljetelem,
Áldásomat adom életem végtelén,
Reszkető kezemet fejetekekre teszem,
Amint mostan mondom, majd minden úgy leszen.

Eredjete fiúk, Isten vezéreljen,
A Nap nektek étet bőséggel érleljen,

Áldásom reátok, szerencse kísérjen,
Akár merre jártok, csak szerencse érjen.

Ezt mondá hős Nimród, szavát halkan mondta,
Majd Hunort és Magort homlokon csókolta,
Még egyszer megpihent rajtuk tekintete,
Éltének az Isten ekkor végét vete.

Lelkét kilehelte, mely szállt a magasba,
Isten fényhonába, Vadász csillagzatba,
Nimród e csillagkép nevét máig tartja,
Ez az Ég Fiai dicső akaratja.

IX. VISSZA SZÉP SZIGETRE

Meghalt Nimród király, pompával temették,
Testét balzsamozták, majd sírboltba tették,
Nagy halotti toron éltét magasztalták,
Majd sírboltja száját kővel befalazták.

Akkor Hunor s Magyar csendben elbúcsúztak,
Anyjuk, s az asszony nép sós könnyekben úsztak,
Apjuk nagy országát öccseikre hagyták,
Öccseik vállára örökségük rakták.

Átkeltek hét hegyen, hét völgyön sorjában,
Csendben lovagoltak nagy puszták porában,
Mezőkön vágattak, csermelynél itattak,
Minden fontos kérdést buzgón megvitattak.

Nem ölték állatot, csak amennyi kellett,
Amennyi étükhöz sütvé szükségelt,
Mentek, mendégéltek, este tábort vertek,
Erőt az éji ég látványából mertek.

Fenn az égen folyik egy hatalmas folyó,
Ég nyílása, a Nyíl, csodás csillagtojó,
Tejút két ága közt gyönyörű Szép Sziget,
Rajta szép palota, körötte kert, s liget.

Esténként azt nézték a tábortűz mellett,
Csak parázspattogás törte meg a csendet,
Látták, Szép Ilona kilép a házából,
Hívogatta őket a szent palotából.

Bora Nuna partján sebesen vágtaztak,
Idig Inna vizén által hajókáztak,
Arasz folyó keskeny medrén átugrattak,
Uzun gyógyvizében fürödve vigadtak.

Evilát földjéről Kus tájára értek,
Nod szép síkságáról Kur erdőbe értek,
Itt folyik a Kur-A, Kur-Vize sebesen,
Hol több csikos tigris lopva értek lesen.

Hósapkás Ararát, ki a Hegyek Atyja,
Erre emelkedik, fejét fennen tarja,
Kettős kúpja csillog fenn az égmagasban,
Gyakran eltűnik sok ezüst felhőhasban.

Sza nép országa ez, magyarik földsége,
Szapirok tájéka, Ádám öröksége,
De Magor és Hunor elhagyták e földet,
Hívta, hívogatta a szent szarvas őket.

Végre megérkeztek, véget ért az útjuk,
Szép Szigetre értek, amint ezt jól tudjuk,
Akkor leborultak, majd hálát rebegtek,
Istennek köszönék, hogy jó útra mentek.

Áldották a szarvast, a Csillagos Eget,
Aki minden este némán megérkezett,
Szép vidékre csalta, csalogatta őket,
Ifjú vadászokat, új honkeresőket.

Több napja ott laktak, de senkit sem láttak,
Vadak között jártak, vadak között háltak,
Öcsém, nézzünk széjjel! – s mentek csatangolni,
Pompás rónaságon szertebarangolni.

X. LÁNYRABLÁS

Amint a ligetben, csalitos berekben
Kalandoztak csendben, erdőben, kerekben,
Mit nem láttak egyszer, elállt szemük, szájuk,
Szinte megdermedtek, oly látvány várt rájuk!

Forrásnak tövében, patak közelében,
Selymes zöld pázsiton, ama nap delében,

Egy nagy csapat leány szép körtáncot lejtett,
A körtánc hevében mindent elfelejtett.

Voltak vagy százan is, avagy tán még többen,
Karikában járták, lábuk szinte röppen,
Körbe, karikába, úgy keringtek körbe,
Egyik sem mutatta, tán most esnek törbe.

Összefogódzkodva keringtek és ingtak,
Bájos tánc ütemén topogtak és ringtak,
Középen két leány táncolt szép kecsesen,
Magor, s Hunor nézte fülíg szerelmesen.

Az a két lány oly szép, oly tündéri szépség,
Rájuk pillantani, szinte az is vétség,
Napra nézni lehet, de nem a lányokra,
Aki rájuk bámul, nem viszi az sokra.

Elveszti az eszt, aki őket nézi,
Az őket nézőket a két lány igézi,
Hunor is, Magor is eszt veszejtette,
Nézhén, a szemüket rajtuk felejtette.

A Napra lehetett óvatosan nézni,
De a lányokra nem, másként kell itt kérni,
Gyorsan elötörtek, a módját megadták,
A sok visító lányt mind nyeregbe kapták.

Uzsgyi neki, vesd el magad! – s elvágattak,
Maguk után sívó üres rétet hagytak,
Robogott a kis had, robogott sebesen,
Vitték a lányokat tüzes szerelmesen.

Mikor a sátrakhoz érkezte robogtak,
Az ifjak lovukról gyorsan leugrottak,
Aztán a lányokat gyöngén leemelték,
Majd karjukat nyújtva sátrukba vezették.

Hunor is, Magor is azt kapta nyergébe,
Aki a körben állt, emelve röptébe,
A többi száz legény más száz leányt rabolt,
Visított a sok lány, már egyik se danolt.

Reszkettek a lányok, vagy csak úgy tettették,
Mivel a lányrablást nagy örömmel vették,

Éppen százkét leány, s két királylány közte?
Eszük szárnyalását a vágy megkötözte?

Megtudták, a lányok apja Duló király,
Udu Ló, Nap Ember, s lehet, lesz nagy viszály!
Dúl tündérnép ura, harcosa számtalan,
Édesanyjuk, Jolán, sír és vigasztalan.

Hunor párja Teja, Magor párja Maja,
Mindkettő haja don, mint folyó a haja,
Arany tündérhajjal, vakító kék szemmel,
Tündér királylányok, telve szerelemmel.

Maja mondta: - Magor, mégiscsak úgy illik,
Kérd meg kezem, kérlek, mert jönnek a villik,
Szörnyű éjharcosok, apám éji népe,
Vélük aranytündék, s életednek vége.

Nem félek én tőlük, de hallgatok reád,
Nem lehet ellenség kedves Édesatyád,
Jó Jolánda úrnő napam lesz majd mára,
Megkérem kezedet, mondom, nemsokára.

Hunorral az ügyet meghányták, vetették,
Duló elé menvén ügyük helyre tették,
Duló és Jolánda ügyüket pártolták,
A két dali bajnok ügyét nem gátolták.

XI. AZ ESKÜVŐ

'A lánok' úratyja, naptündék királya,
Éjtündék nagyura, - tündenép a nyája,
Feleségül adta szép Teját és Maját,
S egy ideig túrte lányai nagy jaját.

Hát akkor mi legyen, halljam, mit akartok?
Nem kell a férjetek, én már attól tartok!
Édes apánk, s anyánk, siratjuk lányságunk,
Egy-két óra múlva feleséggé válunk.

Ez volt a lánybúcsú, ez a nagy jajgatás,
A legények táján volt nagy csuhajgatás,
Aztán esküt tettek egy isteni kőre,
S meghívtak mindenkit a nagy esküvőre.

Ott volt Ankisza is, Ené úrnő asszony,
Mondta, Hunor s Magor nét maga válasszon,
Tetszett a választás, ölelte két menyét,
Néki a lányszépség nem égette szemét.

Te az enyém, én a tiéd – csengőn mondták,
Ásó, kapa sem választ el – s kezük fogták,
Dúl, a tündérmagány, indát tett kezükre,
Virágból font szalag emlék esküjükre.

Egyszerre tett esküt mind a száz legényük,
Száz tündérmagánnak lett most dali férjük,
Mind kenyeret törtek, csipet sót hintettek,
Majd édes, lágy csókot adtak aztán vettek.

Friss virágból fonva fejükön szép pártá,
Jelevén, a leány édes férjét várta,
Házasság jelképe, virágtornyos fejék,
A ház koronája, esküvői kellék.

Hajukat, a folyót, mostan bekontyolták,
Gömböcskévé fonták, kis nappá bogozták,
Asszony lesz a lányból, isteni Ász Anya,
Ki a legnagyobb kincs, Égisten aranya.

Még azon a napon lakodalmat laktak,
Amely sikeréért oly sokan fáradtak,
Hiszen száz legényük száz tündérmagányt vett el,
S időtlen időig híres lett e tettel.

Volt ott étel, ital, tánc, mulatság, móka,
Ügyességi verseny, senki sem volt kóka,
Futás és lovaglás, célba lövés íjjal,
Ostorpattogatás, s borjófogas szíjjal.

Lányok a lányokkal hevesen versengtek,
Ifjak az ifjakkal bőszen ölre mentek,
Főzőversenyeken az asszonynép győzött,
Ahol áldást mondtak, férjük ott időzött.

Amint az ifjúság lassacskán fáradott,
A Nap lenyugodott, szürkén alkonyodott,
Eredményhirdetés fennhangon tartatott,
Dúl, Jolán s Ankisza ajándékot adott.

Örült a sok győztes és a sok helyezett,
Tudták, életükben ez egy új fejezet,
Új nép fog születni e sok házasságból,
Mely folyamként árad e nagy sokaságból.

Minden küzdő örült, mert díjat mind kapott,
Arany, ezüst, gyémánt csillogva áradott,
Aztán a zsibongás lassan elcsendesült,
A nyugvó Napisten álomra szenderült.

Az új házasokat virágsátrak várták,
Őket a csillagok csillagfénybe zárták,
A többiek mentek nagyot mulatozni,
Étel, s ital előtt egy se fog habozni.

Most jött a dalverseny, kobzosok, hárfások
Szép dalokat zengtek, meg a citerások,
Ropták a táncokat, óriási zajjal,
Így köszöntött rájuk az ezüstös hajnal.

XII. HUNOK ÉS MAGYAROK

Isten elégedett, frigyük megáldotta,
Sokasodó népét gondosan ápolta,
Sokasodott a nép, kicsi lett a sziget,
Népe óhajára Isten nem volt siket.

Fiai, lányai új hazát kerestek,
Népe vadászai más vadakra lestek,
Hunok és magyarok így felkerekedtek,
Zörgő szekereken nagy útnak eredtek.

Bolyongtak a bolygón, sokat vándoroltak,
Új hazát keresve, tán mindenütt voltak,
Minden földön egy törzs lemaradt a hadtól,
Visszamaradt lakni a vezércsapattól.

Így az egész nagy Föld magyaroktól lakott,
Bizonyítja nyelvünk, melyet Isten adott,
Ezer a testvérnép, csak elfelejtetted,
Az igazság magvát nyelvedbe rejtetted.

Vándorolt a magyar, hun testvére vele,
Mivel, hogy magyar volt a nép egyik fele,

Másik fele a hun, ifjak és öregek,
Erről rendelkeztek fenn a dicső egek.

Otthonunk volt É-Den, Háza a nagy Tennek,
Szép Parád-Íseum, hová később mennek,
Őshazánk volt régen csodás Szavárdia,
S hetvenezer éve mesés Kárpátia.

Aranyos Mennyország Szavárdu mellett állt,
Meseország táján Magor hazát talált,
Hetedhétországban szívesen időztek,
Máshol sárkányhaddal harcoltak és győztek.

Kezünk által épült Atlantisz, s Avalon,
Falukat örölte már az időmalom,
Úr-Ga az Úr-Háza, nyugaton Kambria,
Szik ember városa, titkos Szikambria.

Kiengi, Kendúrszág, Égi Pitom tája,
Hellász s Itália népünk szent hazája,
Turán, Irán, Szikta, Kérta, Kimméria,
Hyperbóreusok mind Magornak fia.

Hanem erről máskor mesélek majd nektek,
Mikor a munkában kissé megpihentek,
Addig is, meg mindig Istent imádjátok,
Ki védő pajzsotok, ki áldást hoz rátok.

Imádjátok Istent, mert ha nem teszitek,
Méltó büntetéstek bizony elveszitek,
Isten óvja népünk, ősi Elsők népét,
Hunort is, Magort is, s száznolc nemzetségét.

Lébor Gabala Eirean – Hódítások Könyve

1. CESSAIR NÉPE

Jégpajzs domborodott egykor e földeken,
Északon mindenütt, mind a szigeteken,
Csak a déli szegély maradt jégmentesen,
Ott is tundra tenyész, sok évig, rendesen.

Amikor a jégpajzs kezdett olvadozni,
Óriások jöttek, borzalmat okozni,
Csillagképek voltak, meg a bölcs mágusok,
Hunter, a Hun Csillag, felettük átsuhog.

Cessair királynő érkezett nagy haddal,
Nílus-menti földről, sok harcossal, vaddal,
Ő Banhba, Bán Lánya, Eriu másnéven,
Dicsőséges leány volt ő mindenképpen.

Astraia Csillagos, Aszter, Isztár maga,
Ki égről származó, mint a hős csapata,
Isztár néven harcol sok óriás ellen,
Nyila célba talál, vagy nyakon, vagy mellen.

Szárnyas óriások szállnak fenn az égen,
Hegy nagyságú lények, mint magyar mesékben,
Ő, az atlantiszi, ki magyar származék,
Győztes a csatákban, dicsérje őt az ég!

Szörnyek és más fajok fegyverét rettegték,
De az egyezséget mindig is megszegték,
Apja Bith, Noétól, Fintainn a férje,
Bóthair – Óceán fia, szó ne érje.

Három bárkán jöttek, mind tizenhét nejjel,
Bith, Fintainn, s Ladra, hárman, bátor fejjel,
Ki tudja, mit jelent szép Cessair neve,
Ki előtt elsimul Ó-Keán tengere?

A Szűz csillagképben lakik ma Cessair,
Hódol előtte sok bogatir és vanir,
Ír, skót, velsh harcosok adják testőrségét,
Mint csillagok várják a múlt világ végét.

2. PARTHOLÓN NÉPE

Jön Partholón népe, aki bronzot készít,
Jó vörös rézércet ónércel egészít,
Shetland és Orkney legelső tábora,
Ahol magyar rovást rejt az idők kora.

Később délre halad, ónércet pártolón,
Ezért is a neve magyarul Part-Hol-Ón,
Hoz sok mesterséget, tanítja a népet,
Gulyát is hoz ide, jobb legyen az élet.

Ám a felesége egy házasságtörő,
Nem vigyáz nevére, sokat lődörögő,
Neje bűne átszáll Partholón fejére,
Elszáll a bizalom, romlott lesz a vére.

Jönnek fomoriak, akiknek száma sok,
Egy szemű, egy lábú, egy kezű harcosok,
Daldnat, a feleség, lehelete mérges,
Vereség a harcon, az erkölcs már férges.

Úgy tudni, Partholón visszament keletre,
A vereség után Torontálba menve,
Itt a jó ónbronzt bemutatta szépen
Bölcs Tornnyok ülésén, táltos nagygyűlésen.

3. NEMEDEK NÉPE

Nemedek érkeznek egyetlen hajóval,
Nemeton "szent ember", szent hely, telve jóval,
Nemed Kedek népe magyarok ős törzse,
Csodálkozik rajta szomszédban egy Örzse.

Három győztes csata fomoriak ellen,
Emléket emeltek kurgánon vagy tellen,
Elesett harcosok mentek fel az égbe,
Csillagokká váltak égi messzeségbe.

Nem és Nim oroszán, mint Numa, a morgó,
Ingerült is nagyon, ha a hasa korgó,
Nemes Oroszlán-Ház, akinek van neme,
Neje, ha úgy tetszik, oroszán kelleme.

Nemed temetőben, jön egy nagy vereség,
Fomoriakgyőznek, nincs már hősiesség,
Nemedek elmennek, tán Hellászba futnak,
Görög akkor nem volt, csak e földre jutnak.

Annyit tudni illik, Felső-Görögország
Kárpátia földje, nincsen benne kórság,
Itt él a Kári nép, Kraii meg délre,
Kérek, a károkból majd görög lesz végre.

4. FIR BOLGOK NÉPE

Fir Bolgok, zsákosok, bórszütyősök népe
Ezután érkezik, de nem vendégségbe,
Fir az ember, a nép, Pirből, Napból vagyon,
Zsákosok jó népét csak dicsérjük agyon.

Öt tartományt alkot Fir Bolgok jó népe,
Mai öt tartomány Bolgok öröksége,
Északon van Ulster, középen van Mide,
Rengeteg e tájon a tündérdomb, Sidhe.

Van még Konóth földje, arra van a Finster
Finish-terre másképp, azután Leinster,
Munster tartománya meg dél felé esik,
Itt a Zöld-szigeten állandóan esik.

Bolg talán a Belga? Pedig az Bél-Háza,
Inkább a Bulg névből ered e szó váza,
Zsákokban sok földet hordtak parcellákra,
Lett is sok szántóföld, s vigyáztak a fákra.

Tuatha Dé Danann elkergette Bolgot,
Ki a szántóföldön olyan sokat forgott,
Bolgok mentek gyorsan az Angol-szigetre,
Hol piktekkel küzdött, bár nem is volt kedve.

5. TUATHA DÉ DANANN NÉPE

Tuatha Dé Danann, Danu népe hódít,
Írországból embert mind kiakolbólít,
Tuath a Nép, Tu Nap, nemedek utóda,
A Dunánál éltek, nem kis idő óta.

Magh Tuiredh csata háromszor megtörtént,
Három az öldöklés, ölték egymást önként,
Először a Fir Bolg vesztett súlyos csatát,
Másodszor fomori vesztette el hadát.

Harmadik csatában Mil Fiai jöttek,
Vesztett Danu népe, sokat öldököltek,
Győztek Mil Fiai, Danu nép behódolt,
Legyőzött a győztes vezér előtt bókolt.

Tündér néppé váltak, Sidhekbe húzódtak,
Fegyverben aludva arról álmodoznak,
Ha eljön az idő, újra visszajönnek,
Kik tündér urai szépséges Ír földnek.

6. MIL FIAI NÉPE

Milu a hun szarvas, messzi Amur mellett,
Kit a Csudaszarvas, égi szarvas ellett,
A legnagyobb szarvas, éji ég jelképe,
Ott robog csillogón az ég tetejébe.

Mi-Lu a Fény-Ember, mint a Mi-Ra, csuda,
Tudja ezt nagy bölcsünk, Buddhává lett Buda,
Még azt is megmondja, Mil szkytháktól ered,
Jobb lesz, ha e tudást a fejedbe vered.

Vezérük volt Fénis, Nimrúdnak testvére,
Felépítik Bábelt, síkság közepére,
Nimrúd Magor apja, meg Hunornak apja,
Vadász a csillagkép, Magyar meg a Napja.

Jap-Hétnek fiai Gomer meg a Magog,
Ki Csillag-Óriás, fenn az égen ragyog,
Madai méd apja, Thirasz a trákoké,
Jáván görög őse, Meshek kazároké.

Mondják, Tubál elment nagy Hispániába,
Ám de Tubál-Káin ment Kis-Ázsiába,
Kaján, a vaskovács, Kajin, vasat verve,
Minden embert tanít, ekevas a terve.

Mil ment Szkythiába, hunok királyához,
Jó ötezer éve, ennyi idő mához,

Sangu volt a király, Sang meg a leánya,
Elvette a leányt, ezt mondja a fáma.

Sru, ki ükunoka, Fénistől származott,
Szkylthiába menve, sereggel távozott,
Ibéria földjét sereggel bevette,
Önmagát e földnek királyává tette.

Később Breoghan volt e földek királya,
Ith és Mil két fia, e föld hősök tája,

Ith magas toronyból meglátta Írföldet,
Hova Mil hajóit ezer hullám görget.

Mil úrnak született Shangtól két szép fia,
Nem kellett Mil úrnak fiúknak szólnia,
Kövétek Atyjukat, Donn az egyik, Setét,
Mil benyújtja Írföld írott keresetét.

Másik Aireach; Édesanyjuk elment,
Fel, a Mennybe, Ahhoz, ki mindenkit felment,
Fel, Isten Atyához, minden fény urához,
Lelke csillaggá lesz, az nem, ki elkárhoz.

Mil ment Egyiptomba, hol Scotát elvette,
Sota írül Asszony, Isten teremtetten,
Harminckét gyerek lett, több nőtől születtek,
Ilyen volt Mil király, gyerekei lettek.

Tuath, a Nép, vesztett, Mil Fiai győztek,
Ír-Gaelek győztek, nem sokat időztek,
Mentek Skóciába, Szkottasz a vezető,
Piktekkel csatáztak, e nép nem reszkető!

Nuada, s Lugh király, mentek Tir na n-Ogba,
Fiatalság Földre, titkos tündérhonba,
Eire, Fodhola és Banhba istennők,
Tündérdombban laknak, gael eredendők.

Érie Írország, Milnek kedves lánya,
Scota volt az anyja, titkoknak talánya,
Éber írül Ember, nagy Hiberniából,
Származott hunoktól, majd Hispániából.

Íme, bemutattam néhány rokonunkat,
Csangu nép Shanguja jobban boldogulhat,
Ha engem semmibe vesznek hatalmasok,
Nem mennek semmire, nyelvünk hatalma sok!

Murina királynő

I. MURINA HÁBORÚBA INDUL

Csendes a palota, csenő manó neszez,
Csen istennő csendben népével kutatgat,
Közben vele a Nap, arany Szemes szemez,
Aki minden zugba fénycsokrokat aggat.

Itt az idő bújni, Csen tűnik népével,
Amadonok lassan, halkán ébrednek,
Cirógat Szemes úr néhány fénykévével,
Amadon asszonyok jó reggelit esznek.

Fürödnek friss vízben, meg is törülköznek,
Izmot tornáztatnak, aztán öltözködnek,
Parancsokat adnak a kijelölt köznek,
Közben nyoma sincs már a reggeli ködnek.

Murina királynő lép a trónterembe,
Helyet foglal trónján, fehér tunukára
Kék bársony köpenyt ölt, néz bele a csendbe,
Aranyvörös hajjal vár a koronára,

Mit Emese lánya szép fejére teszi,
Majd Temise lánya ékszert rak kezére,
Faragott jogarát jobb kezébe veszi,
Kék bársony köpenye simul termetére,

Lábán arany szandál, két lánya mellette,
Az egész tróntermet a helyére tette,
Jöhet az idegen messziről jött követ,
Akit vagy szerencse, vagy a balsors követ.

Belép az idegen, meghajol előtte,
Int a szolgáltnak, ajándékot hoznak,
Riféus a nevem, a nevét ellőtte,
Ujjai egy arany kis könyvben lapoznak.

Az áll e lapokon, szent rovásírással,
Amadonok népe Atlasznak rokona,
Ránk támadt a gorgon, várak vívásával,
Gorgonok hazája úrnek sárkány hona.

Atlasz, a királyunk, kéri segítséged,
Amint lehetséges, hozd hadinéped,
Arannyal fizetünk, s testvéri csókokkal,
Hozd hadaidat, mégpedig jó okkal.

Mi lenne a jó ok? - kérdezi Murina.
Ha minket legyőznek, rád is rádtámadnak!
Mérges a királynő, feszül minden ina,
Ezek a gorgonok csak pusztulást adnak.

Folytatja a követ: Fejük neve Gorgó,
Kígyók tekerednek hajuk helyén körbe,
Sisakjuk rettentő, rajta kígyó forgó,
Pajzsuk fából készült, kardjuk ívelt görbe.

Aki rájuk tekint, kővé dermed ottan,
A sok gorgon bőfög, s vidul jóllakottan,
Megfagy a vérünk is, lelkeket zabálnak,
Csatasoraikban elefántok állnak.

Miért hozzám jöttél segítséget kérni,
Van más királyság is, erős seregekkel,
Nem szabad a gorgon rút fejére nézni,
Cimborálnak azok az éji egekkel,

Megdermed seregem, elesünk a harcban,
Még össze sem csaptunk, máris csatát veszünk,
Vajh, a gorgon ember, rémítő álarcban?
Még össze sem csaptunk, és máris elestünk?

Nem úgy van, királynő! Nőkre nincs hatással
Rémisztő pofájuk, tárgyalnánk mi mással,
De csak neked van oly hatalmas sereged,
Amely csak nőkből áll, s a győzelem veled!

Murina tanácsot tart a híveivel,
Ott van Csilla, Tilla, Cilla és Marina,
Bátor ezredeknek vezérlő fejével,
Jön még Tünde, Zselyke, Dorina, s Darina.

Emese, s Temise anyjuknak azt mondják,
Ama-Zóna földről hívjanak sereget,
Amazon királynők seregüket hozzák,
Kemény harcosokból hozzanak eleget.

Égé nagy királynő, s Fehér Kanca anya,
S Grűné nagy királynő mind varázsló banya,
Tudásuk égiség, szükség lesz majd rájuk,
Népük meg oda megy, amit mond királyuk.

Lovas hirnököknek csapata szétszéled,
Edina parancsnok száguld fehér lován.
Égé királynőhöz szólhat: tán úgy véled,
Gorgonok serege a háború során,

Téged majd békén hagy, akkor nagyot tévedsz,
Ők is amazonok, hódítani fognak,
Varázsló vagy Égé, ha jövőbe révedsz,
Meglátod a jövőt, amint vicsorognak!

Égé gondolkodott, azt felelte végül,
Murina serege véle kiegészül,
Megyünk a gorgóra, nézzük, amint görög,
Görgő seregükben sok majd halva hörög.

Edina jelenti Murina úrnőnek:
Égé, Fehér Kanca, s Grűné csatlakozik.
Murina hadai szinte égre nőnek,
Húszezer a lovas, s tovább szaporodik,

Harmincezer gyalog, fegyvere a lándzsa,
Sok hajító dárda, íj és nyíl, vasheggyel,
Harmincezer harcos, bátor maharádzsa,
Lovasoknál kend jel, minek neve kengyel,

Pajzsuk kettős ívű, csatabárd két élű,
Félhold az alakja, fényes éles szélű,
Indul már a sereg, Égé hoz hajókat,
Teli élelemmel, nagyokat és jókat!

II. AMAZON SEREGEK ÚTJA

Themiszküra várost elhagyja a sereg,
Tünde és kis Zselyke helytartónak marad,
De sok a teendő! Nap nap után pereg,
Amazonok népe, gondterhelt a nyarad!

Követek indulnak szkythák országába,
Sza Ura Matákhhoz, és a szarmatákhhoz,

Kimmérek földjére, talán nemhiába,
További népekhez, amazon anyákhoz.

Elkél a segítség Atlasz országához,
Atlantiszbán álló rengeteg sok várhoz,
Harmadik Atlantisz tele van várakkal,
Van sok városa is, helyi hatalmakkal.

Dél irányba mennek, Tarszuszba, Merszinbe,
Megérkezik Égé, erős flottájával,
Murina most nem megy tágas kocsisínbe,
Átmegy Kú-Pirosba, fél vezérkarával,

Serege Ugarnak irányába halad,
Ugarit városa ugorok nagy háza,
Murina és Égé szép Cipruson marad,
Paphoszba hajóznak, Pap Ház városába.

Nagy a tülekedés, ciprusi rovással,
Sok asszony törődik az Anya vallással,
Feljegyzik írnokok e híres esetet,
Templomnak Murina aranyat ad, hetet.

Pap-Hosz, avagy Pap-Ház, Nagy Istenanyának
Gazdag városa lőn, több tucat templommal,
Áldoznak itt papnők múltnak és a mának,
Arannyal, ezüsttel, és vér hatalommal.

Kú Piros szigetén van sok vörös rézérc,
Innen Küprosz neve, ami tudd, Kú-Piros,
Piroska is Priszka, Priscilla se Lúdvérc,
Eredeti nevét kiejteni tilos?

Alasija neve, lásd Alsó Ázsia,
Lukiához közel fekszik ős Lúvija,
Ászok lakta térség, magyarok őshona,
Nem szól róla bölcs szó, csak vad zenebona.

Kúpirosz szigetén él szép Aphrodité,
Kagylóban született, tenger fodrozásán,
Nagy Zejsz anyja Létó, barlangja a Dikté,
Aphrodité lebeg tenger hullámozásán,

"A" a Víz, a Phrodít a magyar Fodorít,
Fodorítból lesz a Frodít, összemelve,

Fodros a szoknyája, amit fodor borít,
Fodros haja csillog, nincs olajjal kenve.

"É" a magyaroknál Ház, Palota, Templom,
Görögöknél az É lesz a nők jelzője,
Nő nem mehet hadba, dolga a sok lim-lom,
Ám a magyaroknak szabad minden nője!

Hadúr és Artemisz Murina szülője,
Lányuk a királynő, meg egész családja,
Ár hegyeken járva, nyilát hogy kilője,
Kiséri Artemiszt sok női barátja.

Te-Misz az Isten-Nő, hegyek birtoklója,
Nyílhegy, lándzsa, dárda veszedelmes nála,
Védi a vadakat, vadászoktól óvja,
Csodaszarvast kerget, nem érhet nyomára.

Murina és népe áldozatot adnak,
Nem lesz most halála szerencsétlen vadnak,
Virágkoszorút szó Murina is maga,
Aranyat is áldoz, ragyog a csillaga.

Kü-Piros szigetről Ugar házba mennek,
Vonul a nagy sereg a Nyíl folyó felé,
Berytosz urával meg is ebédelnek,
Szi-Don, a Nap-Úr vár, ura kijön elé,

Tur város jó ura Murinát köszönti,
Vendégül is látja a női szépséget,
Oltáron virágot édesvízzel önti,
Erre felé a Nap egyre jobban éget.

Városokban a nép magyar és szemita,
Jól megvannak együtt, nincs közöttük vita,
Szemest, a Napistent, mindkét nép imádja,
De a nő seregen mind a száját tátja.

Nil országához érnek, minek neve Delta,
Dél-Táj, a Hunország, ahol sok a város,
Gazdag búzatáblát, sok növényt nevelt a
Nílus édes vize, mely éggel határos,

Tejút folyó szerint épül sok piramis,
Itt mered a Nagy Szfínx szemével keletre,

Thoth, a Teút isten tudása nem hamis,
Imhotep építő, itt vár ezer tetre.

Murina serege átkel a Hét Ágon,
Atlantiszba megyünk, át a nagyvilágon,
Murit megyünk csapni, szól a lányainak,
Serege már lassul, fáradnak az inak.

Pihenőket tartva halad napnyugatra,
Sza és Pe városban kicsit elidőznek,
Hem városból lépnek már a sivatagra,
Ta-Kemből Deszertbe, megeszik, mit főznek,

Égi-Pitom földről Libu földre érnek,
Lib-Nan hercegétől van jó ajánlásuk,
Erre már a homok iszonyú temérdek,
Sivatag népétől nincs már nyugovásuk.

Gigász harci kocsik érkeznek nyugatról,
Amazonok népe nem is tud e hadról,
Kiderül, rokonok, messzi Kárpátföldről,
Hozzájuk csapódó ezernyi ökölről.

Szah Ára a Szahnak szahraz, mint Szahara,
Száraz itt a földség, homok a tengere,
Homokdűnék után terjeng sok kődara,
Hegységek, sós tavak, sódomboknak tere,

Líbek élnek erre, mint Lib-Nan országban,
Adürmakh, Ász Buszta, Auszkhisz és Bakal,
Naszamón több nejjel, kevés városában,
Garamantok földjén nincs semmi hivatal,

Giligama nép és Gindánok meg Makák,
Atlaszban atlánok, délre Ataranták,
Makhlüszok, Maxüszok, földművelő népek,
Tengerparton békés lótuszevők élnek.

Gigen ülő Ászok kocsikáztak erre,
Kárpátföld országból jöttek a gigászok,
Futottak a népek, erre meg semmerre,
Üvöltött a gigász: Most én hadonászok!

Van itt ugró egér, zegerisznek mondják,
Ő "az egerisz" tán, két lábon futkorász,

Pajzsot és a páncélt erre nádból fonják,
Rengeteg a szőlő, de kevés a borász,

Oroszlán is él itt, fekete sörényű,
Sok madárnak tolla szép csillogó fényű,
Antilopok, zebrák, s a nagyfülű róka,
Sakál, ravasz majom, ki nem süke-bóka.

Atlasz országához ért Emese hada,
Magas hegyormokhoz, laknak itt atlánok,
Utána érkezik Temise csapata,
Várják az atlánok, ember oroszlánok,

Atlantisz északra, nagyon messze fekszik,
Csillogó a fala aranytól, ezüستől,
Csodálatos város, az éggel vetekszik,
Benne sok templomban drága tömjén füstöl.

Atlaszi atlánok Atlantiszból jönnek,
De már elgyávultak, szolgálai sok nőnek,
Murina támadást tervez megfontoltan,
Haditanács előtt mindent megokoltan.

III. MURINA HARMADIK ATLANTISZBAN

Itt a Triton-tónál támad szép Murina,
Tritón folyón átkel, sós tavak előtté,
Kevés vizű folyó, olyan, mint a Rinya,
Tavakat itt a só páncélként benötte,

Méné városában, neve Holdat jelent,
Áldozatot mutat a Hold istennőnek,
Majd Kerné a központ, hová hada bement,
Kerné seregei kapun elé jönnek.

Megütközik velük, betör a városba,
Minden férfit megöl, nőket, gyerekeket
Rabszolgának adják, más házba, számosba,
Megrázzák az Atlaszt, s Atlasz meg az eget!

Azt hirdetik erre, ki az eget tartja,
Rendületlenül áll, ég a fejfedője,
Atlasz titán, nem más, magyaroknak sarja,
Feje égbe nyúlik, arcán ég felhője,

Atlasz, Hegyek Atyja, két nagy ágra szakad,
Parti Atlasz fut a tengerpartok mellett,
Rif Atlasz nyugaton a tengerbe szalad,
Magas Atlasz délen az égig kitellett,

Atlasz a király is, név is, cím is egyben,
Ne irtsa a népet, részesítse kegyben,
Riféus a követ, kéri hős Murinát,
Kik hozzá fordultak, Atlantisz sok fiát.

Atlasz király jő el, nagy házanépével,
Fogadta Murina Atlantisz királyát,
Tárgyal Riféussal, Atlasz követével,
Lakomát ad nekik, s kinyitja a száját:

Atlantiszról mesélj, hová lett a város?
Elsüllyedt a vízben, eltűnt a habokban,
Csudálatos lakhely, semmivel sem páros,
Páratlan szépségű, áll az iratokban.

Népe keletre ment, Kárpátok földjére,
Második Atlantisz, esküszünk nevére,
Más törzs ide jött le, e magas hegységbe,
Melynek nagy csúcsai feltörnek az égbe.

Folytatja nagy Atlasz: Negyedik Atlantisz
Túl van az Atlantin, Át-Alanti földön,
Hol a Nap lenyugszik, ott aranyból van dísz,
Mérhetetlen számú, örökké örökön.

Ament "Víz-Menti", titokzatos térség,
Hol lelkek tanyáznak, démonok lapulnak,
Ismeretlen tájék, lelkeknek reménység,
Démoni szellemek reménytől vadulnak,

Ötödik Atlantisz Nílus mentén virul,
Ott az emberi bőr szép pirosra pirul,
Min isten országa Minosz birodalma,
Atlantisz népe az, Min isten oltalma.

Aranyat, ezüstöt, csodás drágakövet
Ajándékoz Atlasz Murinának ottan,
Van sok drága palást, finom gyapjúsövet,
Azután távozik, Atlasz megfontoltan.

Murina Kernéből új várost épített,
Épülnek a házak, Murina lesz neve,
Környékről sok embert ide telepített,
Falait izzítja Ré Napisten heve.

Arghilasz városa, Tingi, Lixusz, Szála
Csatlakozik hozzá, az egeknek hála,
Megy a rábeszélés, jól mennek a dolgok,
De ekkor jönnek a démoni koboldok.

Pajzsuk krokodilbőr, kígyó hajuk helyén,
Lándzsával, dárdával vannak fegyverkezve,
Női hadseregük kígyót hord a fején,
Vonul nagy seregük, homokban evezve.

Csilla lovassága jobb szárnyon sorakoz,
Középen Emes, s Temise pajzsfala,
Bal szárnyon a többi, s Atlán hada lakoz,
Hátrébb a tartalék Murinával vala.

Néki, a győzelem szárnyas istennője,
Mondja Murinának, néki lesz jövője,
Niké másképp neve, Nyékek pártfogója,
Ártó ellenségnek szörnyű megtorlója.

Összecsap a két had, megy az öldöklés,
Halálsikoltások, vér fröccsen a földre,
Kürtök mély bűgása, rettentő dobpörgés,
Csillogó hadsorok hullanak megölve,

Csilla vadul harcol, arany a peltéje,
Félkörívű pajzsa, bronz a csatabárdja,
Lovas harcosai a gorgonok éje,
Csilla a lándzsáját gorgon testbe mártja.

Középen Emese csatabárdja kaszál,
Melleste Temise gorgonokat darál,
Harcolnak egész nap, döntetlen a csata,
Ragyog mindkét sereg fénylő csillagzata.

Hajnalban Ré isten haját égre veti,
Amazon lovasság új támadást indít,
Murina a harcot dombról nézegeti,
Megöljük a gorgont, elesik most mind itt!

Valóban, hős Csilla áttör az ellenen,
Fut a gorgon sereg, összeomlik sora,
Látszik a bátorság az igaz jellemén,
Gorgonból nem marad csak a szálló pora.

Háromezer foglyot fognak a futókból,
Nem ölik meg őket, nem tudni, mi okból,
Hanem a gorgonok éjjel fellázadnak,
Ekkor mind megölik, vége van a hadnak.

Murina murija fényesen sikerült!
Ment ezután messze, Nyári szigetekre,
Több piramist épít, semmibe se került,
Ka-Nári országban szükség volt jótetre,

Guancsok laknak itt, ősi rokon népek,
Kapu Nyár országra a Ka-Nári térség,
Talán e szigetek a szárazföld végek,
Talán e guancsok egy ősi testvérség?

Közben Égé hada gorgonokra akad,
Medusza flottája száz darabra szakad,
Süllyednek hajói, nagy lett a vereség,
Égé oldalán meg dagad a nyereség.

Heszperia földjén tesznek még egy utat,
Bronzművesek jönnek szép Kárpátiából,
Eme félszigeten hősnőnk sokat kutat,
A tudást keresi, az, amit hiányol.

Tartesszosz királya, ki vendégül látja,
Tárt a király neve, Tartód a leánya,
Hatalmas sziklából épült palotája,
Tartód pedig tündér, népe boszorkánya.

Végül elbúcsúznak, Égé nagy flottája
Kelet felé halad, merre Atlasz tája,
Csilla, Tilla, Cilla, és a lovassága
Hazafelé indul, várja szép országa.

IV. MURINA BIRODALMA

Amadzon királynő, Amadok úrnője,
Kelet felé halad, s kivel találkozik?

Vezér úr serege, és sok követője,
Rábukkan hadára, s nagyon ámuldozik.

Vezér, a Nagy Vadász, Murinát öleli,
Arany írást ad át a nagy királynőnek,
Szépségében Vezér nagy örömét leli,
Égi-Piton földjén urak eléd jőnek.

Üzenek fiamnak, Hornak, a királynak,
Nejének, Hathornak, meg az Alsó-Tájnak,
Adjanak meg nektek minden támogatást,
S kívánok harcodban sikert, s jó folytatást!

Hosszú, poros úton Hun földre érkeznek,
Égi Nyílás alatt, Tejút alsó mása,
Ez a Nyílós folyó, hol sok mindent vesznek,
Tündöklük a Tejút égi lobbanása.

Hor és Hathor jőnek, adnak mindenfélét,
Szeretettel adnak magyar amadoknak,
Drágakövet, szobrot, aranyból fénykévét,
Magor-fiak ők is, büszkén kezet fognak,

Nagy öröm Hunföldön, Magarból is jönnek,
Hölgyek, urak nekik boldogan köszönnek,
Csodálják Murinát, csodálják a hadat,
Ahol nők szolgálnak, s van női akarat!

Egyiptom folyója a keleti határ,
Átkelve a folyón Kánaánba mennek,
Olajfa ligetben van nemes illatár,
Phoenix itt pálmafa, mentén menetelnek.

Vad harcok kezdődnek bősziult arabokkal,
Csata csata után, viaskodnak győzve,
Sivatagi széllal, vad arab rablókkal,
Amazonok győznek, ellent megelőzve.

Lecsapnak nappal is, lecsapnak az éjben,
Amazon harcosnők látnak a holdfényben,
Szétverve az arab, fut mint nyúl, sebesen,
Amazon üldözi, haragvó hevesen.

Ama-zóna földön, hol amák az urak,
Amazon hercegnők hadat toboroznak,

Harcost a seregbe csak fényes Udu rak,
Ezért sok leánynak bánatot okoznak,

Csak az ügyesebbje kaphat pelte pajzsot,
Dárdát, hosszú lándzsát, s csatabárdot véle,
Száradt gorgon arctól nem vág ijedt arcot,
Azt is jól megnézik, a kígyóktól fél-e?

Növekszik a sereg, Szküthiába mennek,
Előtte más népek földjén menetelnek,
Tudni való az is, szkütháktól erednek,
Magyar, másként szkütha, asszonytól teremnek.

Murina társai haditervet szőttek,
Haditervük szerint csapatokat küldtek,
Négy világtáj felé bronz nyilakat lőttek,
Elölük seregek messze menekültek.

Szubartun átkelve Kurtu földre értek,
Itt a Kura folyó csörgedezik lassan,
Aratta országban a búza temérdek,
Szekirtu országban van szekér vasaltan,

Asszúr és Ninive szumeri városok,
Tornyai az éggel majdnem határosok,
Irán után Turán földjén kóboroltak,
Közben sok sereget maguk előtt toltak.

Aztán megkerülték Kaszi nép tengerét,
Ez a Kaszpi vize, Szküthia nagy tava,
Megkergették gyakran a síkság emberét,
Télen hajukba szállt észak fehér hava.

Dontu országától nyugatra haladtak,
Geta, másként Heta földön táboroztak,
Itteni népeknek fontos tudást adtak,
Bor-Üsten vizéből esténként boroztak.

Trákiába menve keményen harcoltak,
Trákföldön harcolva kis ideig voltak,
Visszatértek Trója földje oldalára,
Murina büszke volt nagy birodalmára.

Tünde, s húga, Zselyke, szép Themiszkyrában,
Kyra a Nap, tudjuk, dolgokat intéztek,

Sereget gyűjtöttek szkúthák országában,
Végrehajtották azt, amiket kinéztek.

Györgyi főparancsnok megy Georgiába,
Győr a Napnak köre, körbástyás építmény,
Amazon serege nem megyen hiába,
Kis győröket épít, mi kerek készítmény,

Phasis folyó mellett terül birodalma,
Szibarisz városban kiterjed hatalma,
Szibar az Aranyvár, szabárok székhelye,
Szapáriak vára, tudja hetven megye.

Egyszer a szkutha had elment kalandozni,
Feleségek várták, csak megjönnek egyszer,
Férjek nem akartak fájdalmat okozni,
De csak késlekedtek, harcoltak ezerszer,

Feleségek ekkor rabszolgákat fogtak,
Megtették férjeknek, így lett sok csapodár,
Ám a férjek jöttek, kapukon kopogtak,
Nem fogadta őket csak sok éji madár.

Csata lett belőle, győztek is a szkíták,
Kemény ütközetben győzelmük kivívták,
Sok hűtlen asszonyuk külföldre menekült,
Népet alapított, más országba került.

Szarmata asszonyok fegyveresen járnak,
Asszony-uralta nép, nők az uralkodók,
Nék férfi ruhában vágnak a határnak,
Vadászok, kik nyulat, s barna medvét fogók.

Hürkánia tájtól Maióta határig,
Meiotisz-tengertől, vize sós, ne merjed,
Masszageta földtől a Duna-deltáig,
Amazon úrnőknek nagy hatalma terjed.

Szkíta, hatti, szavárd, szumer, s az amazon,
Egy nemzetbe való, ősnéphez szavazom,
Szép Pentheszileia, Tomürisz, Valuska,
Nekünk oly kedvesek, mint aranygaluska.

Várost alapított a szkíta amazon,
Mürinát Lesboszon, Cymét és Pitanét,

Városok környékén ritkuljon a vadon,
Mytilénét szintén, Szmírnát és Priénét.

Hatalmas királynő, tetteit bámuljuk,
Legnagyobbak közé tartozik múltunkban,
Ne gondoljunk arra, hogy őt felülmúljuk,
Hős, nemes tetteit kövessük utunkban,

Tudás népe vagyunk, igazat keressünk,
Erővel, munkával igaz magot vessünk,
Dicsőség a részed Murina ósanya,
Aranyozzon téged szeretet aranya!

Tollaskígyó

Verses elbeszélés az őskorból.

Quetzalcoatl, a hős, az óceánon át,
Hajózott szüntelen, folyton napnyugatra,
Kereste jó fiúnk a nyugvó Nap honát,
És vágyott már nagyon egy kis jó falatra,
Éhes volt nagyon már, felment hát a tatra.

Körültekintve fent, hisz tat magast jelent,
Üveghegyek úsztak, ameddig ellátott,
Közben az arany Nap újra megint lement,
Előtte aranyból túlpirosra váltott,
Tulipiros színnel túlhan alászállott.

Röpült jó hajója napnyugatra egyre,
Éjszakon a hegyek mind üvegből voltak,
Reggelre nem talált a sok üveghegyre,
Hajósai padon gyorsan lapátoltak,
Dobosok ritmusban hevesen doboltak.

Dél irányba suhant a vitorlás gálya,
Bálna, fóka, rozmár, és a fehér medve
Elmaradt mögöttük, eltűnt a jég tája,
Helyette erdőség zöld lombjától fedve,
Fenevadak lestek, rájuk fenekedve.

Vizet vettek éppen, mikor egy nagy állat,
Kerekfejű medve tört rá a csapatra,
Előtte a vadász bizony meg nem állhat,
Vihar szelével tört a magori hadra,
Szakócák repültek az óriás vadra.

Háromszor nagyobb volt bármelyik medvénél,
Hajítófa zúgott, a szakóca repült,
Döngve becsapódott a medve fejénél,
Kapott még vagy tízet, s a szörnyeteg ledült,
Holtan összeesve, a földön elterült.

Medvetalpat ettek, ropogósra sütvé,
Erdei gyümölccsel szórták a magokat,
Hozzá kis borocskát, vízben jól lehűtve,

Közben megbámulták fenn a csillagokat,
Szikrázva tündöklő, apró világokat.

Így hajóztak messze, egyre messzebb, délre,
Sütött a napocska, ontotta melegét,
Tollaskígyó, a hős, nem gondolt a télre,
Élvezte a napot, cirógató hevét.
Erdők száz virága kápráztatta szemét.

Hosszú félszigeten erdők virágoztak,
Itt a fák ágain nyíltak a virágok,
Barnálló fatörzsek virágokat hoztak,
Pirosan ragyogtak, mint a tulipánok,
Erdők mondták: piú, mint a gulipánok.

Szürkés krokodilok bőrükkel fizettek,
Állig át az orruk, mert alligátorok,
Emberből e hüllők most egyet sem ettek,
Inkább krokodilhúst nyelt az ember torok,
Lándzsát hajigáltak a hősi bátorok.

Nyugatnak fordultak, aztán megint délnek,
Ahol partra szállva dús erdőkbe értek,
Vitéz bajtársai senkitől sem félnek,
Oltalmazták őket finom művű vérték,
Láng lobbant fel nyomban, mihez hozzá értek.

Quetzalcoatl, a hős, Tollánba vándorolt,
Fekete köpenyes társai kísérték,
Toltékok között sok barbár szokás honolt,
Véres gyilkosságok sűrűn egymást érték,
A sok vérontásban nem volt náluk mérték.

Puskaapor dübörgött, görögtűz égetett,
Gyilkos tolték házak vad tűzben lobogtak,
Tollaskígyó, a hős, nem volt elégedett,
Némely tolték házak aljasságba fogtak,
Hatalmuk összedőlt, ezért átkozódtak.

Ám a tolték törzsek harcosokat küldtek,
A kik Tollaskígyót védték, támogatták,
Gyilkosokat többé Tulában nem tűrtek,
Quetzalcoatl, a hős szavát tovább adták,
Tanait terjesztik, szívvel befogadták.

Ég a legfőbb urunk, fia a Napisten,
Aki az ősapa, Udum atya Ádám,
Csillag az unoka, éji égi szinten,
Éva az íveknek istennője, lám-lám,
Háromszázhatvanöt, mi Évánál szent szám.

A vért a Napisten nagyon is utálja,
Undorodik tőle, ha vérrel áldoznak,
Gonosz a papságnak vérrel teli tálja,
Akik azt áldozzák, kígyóvá változnak,
Szegény emberekre iszonyatot hoznak.

Így beszélt a nagy hős, Tollaskígyó apa,
Huszonnégy mágus hős támogatta szavát,
Tollaskígyó a Nap, a Napisten maga,
Gyilkosnak ellenség, jó embernek barát,
Uralja az égbolt csillagos magasát.

Kígyózva repülő, keletről nyugatra,
Papajó Ten köre felett tollal szárnyal,
An köre egyenlítő, délre és északra,
A Borda Úrnője, Nin-Ti, véle tárgyal,
Borda íveket húz, miket fénnel árnyal.

Ezért Udu-Ádám, s az ívek asszonya,
Éva istenasszony, minden ember őse,
Nyugaton van a Nap estéli alkonya,
Asszony neje nélkül nem lehet még ő se,
Éva, s Ádám nélkül nem lenne még kő se!

Tollaskígyó, az úr, toltékok tanított,
Teotihuacán városát készíti,
Követ csiszolgatott, laposra lapított,
Nap és Hold piramist magasba építi,
Csillámpiramissal városát ékíti.

Mágusok köpenyén csillagok ragyognak,
Magas kalapjukon Nap és a Hold csillog,
Messze vándorolva építésbe fognak,
Aki látja őket, a szeme csak pillog,
Piramisok csúcsán arany, ami villog.

Tollánból lett Tula, toltékok fő helye,
Hajnalcsillag templom díszíti a várost,
De Tollaskígyónak főhet szegény feje,

Hogyan tanítson meg sok tanítványt, számost,
Addig, amíg itt van, gyorsan, bölcsen, már most!

Történetet mondott, az ifjak hallgatták,
Csodáltak a mestert, utasát tengernek,
A hős történetét rögtön tovább adták,
Tolték törzsek között hírverést tervelnek,
Legyen róla gondja mindegyik embernek.

Mayaföld hercege, a Hős gondolt egyet,
Elmegy a Pokolba, győztes csatát víni,
Ördögök királyát lecsapja, mint legyet,
Hősnek az erőben nagyon is kell hinni,
Utána áldomást, finomat fog inni.

Ment a Pokol felé, hét nap, hét éjszaka,
Tengeren úszott át, hol kígyók nyüzsögtek,
Az úrbéli tenger nagy kígyóknak laka,
Spirál karjaikkal messze dübörögtek,
Világító kígyók forogtak, pörögtek.

Egy kicsiny nyíláson bejut a Pokolba,
Pokol királyával keményen mérkőzik,
Hah, de a király győz, viszi a Scholba,
Levágja a fejét, állványon időzik,
Teste többi részét talán üstben főzik.

Pokol királyának fenséges leánya
Megnézte a nagy Hőst, kíváncsi volt rája,
Bele is szeretett, kis varázsló fránya,
Illegette magát, szabad volt a pálya,
Szerelmes csókra nyílt a leányzó szája.

Nyitott tenyerébe a fej beleköpött,
Vérlány volt a neve, ki teherbe esett,
Nagyon felbőszíti a legfőbb ördögöt,
Ikreket szült aztán, így történt az eset,
Emlékezzünk rájuk, egy percet, keveset.

Vitték az anyjukat, úsztak a Pokolban,
Át a világűrön, kígyók között jártak,
Tejútrendszeren, nem egy sötét ólban,
Átjöttek a Földre, hol rájuk már vártak,
Emberek feléjük tárt karokat tártak.

Jaguárszarvas és Vadász volt a nevük,
Nap és Hold lett sorsuk, mert istenek voltak,
Volt két fi rokonuk, főhet szegény fejük,
Mert rájuk támadtak, de most meglakoltak,
Aminek örültek élők és a holtak.

Egymajom, s testvére, Bögőmajom gonosz,
Varázslatot szőttek, ami nem sikerült,
Felmentek egy fára, hol varázslat motoz,
Nem tudtak lejönni, egy varázsba került,
Pókmajommá váltak, amint ez kiderült.

Tollaskígyó mesél, a sok nép hallgatta,
Bűnhődik a gonosz, így legyen ezután,
Szokást és erkölcsöt e jó népnek adta,
Éljétek meg a jót, de ne ilyen sután,
És, ha magyarázok, ne nézzetek bután!

Tollaskígyó, a Nap, mesél Napkeletről,
Aranyos Szegellet neve félszigetnek,
Fő része Atlantisz, mesél ezer tetről,
Barna oroszlánok vad bozótból lesnek,
Fehér egyszarvúak, s mamutok kergetnek.

Délen, a quechuák Peru országában
Viracocha néven Tollaskígyó hódít,
Tengeren hajózott tolték társaságban,
A sok találmánnyal quechuákat bódít,
Szeretetről beszél, és soha nem lódít.

Neve Tenger Habja, „Tengerzsír” értelmű,
Szeretik a népek, rajonganak érte,
Tanítása tartós, szeretet-érelmű,
Ne öljetek embert, ezt ő nagyon kérte,
Huszonnégy mágus pap nagy útján kísérte.

Viracocha Perut széltében bejárja,
Égig érő hegyek keretezik útját,
Tanításra nyílik jó magorunk szája,
Megnyitja a népnek a tudás szent kútját,
Tanítja a szépet, elveti a rútját.

Ábrákat rajzolnak, bele a pusztába,
Kedvére az égi hatalmasságoknak,
Inkább a kövekre, semmint a lágy fába,

Üzenetet írnak az égi látóknak,
Szemeknek az éjben, távoli napoknak.

Peru a Magas Ház, az Örökkévaló
Tanyázik tájain, Ten tudásra tanít,
Itt a nép jóságos, égi tudást faló,
Növényeket termeszt, kemény követ hasít,
Állatokat tenyészt, és várost magasít.

Quetzalcoatl, a hős, távozik északra,
Mayaföldre menve, aztán toltékokhoz,
Vágyik haza menni, ülne már a tatra,
Honvagy fúrja, gyötri, menne az otthonhoz,
Emeli a szemét fénylő csillagokhoz.

Tengerjáró hajó úszik a partoknál,
Méhi-kó jó népe mágusokat sirat,
Atlantiszból jöve megáll egy földfoknál,
Magori hajósnál kiváló a szimat,
Tollaskígyó most még iratokat irat.

Szent magor írással ezüstre, aranyra
Rovásírást rovat helyi mesterekkel,
Isteni hatást sző az emberi agyra,
Őrzeti az írást helyi emberekkel,
Barlangokba viszik, rejtik nagy kövekkel.

Keletről jött hajó megtalálja őket,
Harminc év múltával mennek Napkeletre,
Hajóznak a vízen, járják az időket,
Atlantiszban a nép buzdítja új tetterre,
Talán elhajózik újabb tengerekre.

Tollaskígyó, a Nap táltosa, mágusa,
Quetzalcoatl, a hős, Atlantisz vándora,
Huszonnégy a barát, habzó borok kusa,
Borkusok szandálján messzi földek pora,
Tengerjáró hősök, vizük tenger bora!

Csillagkapu

Ragyog ezer csillag, díszlik a Nagy Kosz,
Ég, amely fekete, s ékektől ragyog,
Igyál bort, eleget, biztat nagy Bakkosz,
S fejedben szikráznak majd a csillagok.

Káosz, a Sokaság, Ká lélek útja,
Honnan levetettnek mind a csillagok,
Olyan emberré lesz, amire futja,
Egek büszke sarja, vagy bután makog.

Kosz, te végtelenség, feketén ragyogsz,
Kosz-Mosz, te Ifjú-Kosz, rend s a nyugalom,
Benne, ifjú ember, jól élsz, nem nyafogsz,
Bár halálod jelzi ezernyi halom.

Koszt a fényes étek, csillogó asztal,
Koz-Ma fekete-hely, edények alján,
Koszorú a Kosz-Örv, csendben vigasztal,
Csillagokba vivő Vezér úr balján.

Nyílik csillagkapu, halkan csikordul,
Oda mén a lélek, Isten fényébe,
Ördög sok szolgája dühödten mordul,
Megszabadult lélek Ten isten éke!

Teuta királynő

Teuta szép leány, Kárpát-medencéből,
Feleségül ment az illyr főkirályhoz,
Gazdag, vérmes leány, nem ment ő szükségből,
Kiválóan értett harchoz és csatához,

Végbe is vitte azt, amit elhatároz.
Agron ill uraknak vezérlő királya,
Gyakran hadat viselt, rabló volt ökelme,
Kevés volt országa, Illúria tája,

Előbb lett hírneves tenger veszedelme,
Aztán lett hadvezér, népe segedelme.
Agaron, hős Agron, agarénusoknak
Hírneves királya trónörököst akart,

De Teuta inkább hódolt mágusoknak,
Jövendőmondóknak, kedvence volt a kard,
Teste vaspáncéllal, nem kelmével takart.
Teuta, Tejuta, húga Triteuta,

Hozzámegy Agronhoz, lesz a felesége,
Pinnész az ő fia, okos és nem buta,
Nővérét segíti, örül őfelsége,
Biztonságban Pinnész, ha Agronnak vége.

Agron délre támad, Medion városra,
Etolia hadát csúnyán tönkre veri,
Ellenségek közül rátámad számosra,
Epirusz ellen a kártyáit keveri,

Földjét, mit elvettek, mindet visszaveszi.
Démétriosz király, sorban a második,
Makedonok ura, dardánokra támad,
Teuta királyné közben anyásodik,

Longar dardán királyt elfogja a bánat,
De Teuta segít, felé hála árad.
Mikor Agron meghal, Teuta az utód,
Gyámja lesz Pinnésznek, hadak parancsnoka,

Vad Teuta régens, köröd hányszor futod?
Rátámad Rómára, bosszúvágy az oka,

De a háborúba beletör a foga.
Centumalus consul kétszáz hajójával

Beveszi Kerkürát, fondorlatos sereg,
Apollóniánál húszezer lándzsával,
S kétezer lovassal Albinus közeleg,
Tejuta királynő, szerencséd elpereg!

Nutria falunál győznek az illírek,
Teutana, aki Tejútanya, örül,
Királynő minőség, de rosszak a hírek,
Rengeteg római veszi népét körül,

Ebből a fogóból nincs, ki kipöndörül.
Risan városába szorul hada vissza,
Nagy római sereg már ostromra készül,
Kotori öbölben csak a könnyét issza,

Az ostromló sereg újjal kiegészül,
Ez az ostrom mostan tengernyi sok vért szül.
Teuta királynő dönt, megadja magát,
Nem akarja népe kardélre hányását,

Tárgyaláson végül megmenti a hadát,
A római enged, tarthatja vallását,
Rhizonba bezárva királyi állását.
Amazoni becsét Róma elismerte,

Nagy Dinári-hegység Rómának birtoka,
Ill urak hadait végül is leverte,
S kegyelmet gyakorolt, volt elég indoka,
Női harcosságnak ő legfelsőbb foka!

Partholón küldetése

Összegyűlt száz táltos szép Kárpátiában,
Azon tanácskoztak, hogy öntsék a bronzot?
Volt ércük, nem kevés, sok bőr tarisznában,
Cipelték az ércet, de nem, mint koloncot.

Tűzön olvasztották, a fémet keverték,
Gondosan az ércport mérték is, és merték.
Kaukázusoknál dívott az arzénbronz,
Onnan jött táltosok e bronzot dicsérték,

De törékeny nagyon, ezért senkit se vonz,
Tudták, mennyi a réz, és az arzén mérték.
Bánátban táltosok vitatták, s a bánok,
Mi legyen a rézzel, meg pánok, s ispánok.

Írottkő táltosa antimónra szavaz,
Más táltosok az ónt helyezték előre,
Addig vitatkoztak, míg a tél már havaz,
Égen a Napisten nem jut delelőre.

Ekkor szól egy táltos: Megyek Albionba,
Hírlik, sok ott az ón, elmegyek ónhonba.
Déli partra megyek, hol az ónos szikla,
Mint égen a csillag, milliószám hever,

Elsőre olvasztom, avagy másodikra,
Kezem rezet ónnal biztonsággal kever.
Amint elkészültem, jövök is, hamarost,
Nem soká elérem a Tiszát és Marost.

Part Hol Ón lett neve, elment Napnyugatra,
Dunán felhajózott, Rajnán lehajózott,
Táltosok zászlóját tette ki a tatra,
Hű embereivel északra lopózott,

Táltosok zászlóján három a spirális,
Isten, Lélek, Tudás, csatlakozhatsz máris.
Orkney fősziget táltosok központja,
Us jel van ott, az Ős, a jeget vizsgálják,

Ez a táltos város a bölcs tudást ontja,
Hideg jég rohamát becsülettel állják.

Innen délre mennek, Kent tartományába,
Hol a vízrajz magyar, ma is, nem hiába.

Partholón és népe ónt olvaszt a parton,
Nagy és sok óntömböt hajókra pakolják,
Egyre több az ón fém, dolgoznak kitartón,
Feltöltött hajókat aztán vízre tolják,

Viszik az ónt messze, szép Kárpátiába,
Toron-Tál országba, körbe karimába.
Táltosunk híre nagy, Stonehenge-t építi,
Mondják, ő a táltos, az, aki pártol ónt,

Ónnal ötvöz rezet, jó bronzot készíti,
Dalok dicsőítik még ma is Partholont,
Csillagvizsgálóját kőkörrrel keríti,
Hódítások könyve őt is megemlíti.

Megérkezhén haza, Torony-Tál tájára,
Gyűlnek a táltosok, meghozni a döntést,
Antimón, arzén, ón kemény vitájára,
Adni a győztesnek hálát és köszöntést.

Győz Partholón bronz, kiváló minőség,
Partholont illeti a győztes dicsőség.
Így esett a vita, egy táltos küldetés,
Messze Napnyugatra vitt Partholón útja,

Küzdött vízzel, jéggel, utazása mesés,
Ily történeteket ont a tudás kútja!
Tiszteld őseidet, kik okosak voltak,
Elavult helyébe jót és újat toltak!

Rasdi

Ébred Rasdi, a szép lány, ormos nagy palotában,
Hajnali Nap tüze fénylik, szól a rigó dala kintről,
Ébred a nép, keze munkál, kertben a harmat elillan.
Reggel Rasdi mosakszik, járván illata rózsa.

Jönnek a hercegi ifjak, kiknek az őse Atilla,
Nagy Abaújvár frissen kelve köszönti a jöttet.
Szörnyű rém a Velencei Péter, kergetik őt el,
Ment a követség Ruszba, ottan három a herceg,

Védeni jönnek a német aljas vad dűhe ellen.
Élén jó a csapatnak délceg hősi Levente,
Aztán András, s Béla, Árpád hős unokái.
Rasdi szalad, leborulván ottan tárja a karját,

Délceg hősi Levente gyorsan száll le a lóról,
Szép lány, állj te előttem fel, szépen mosolyogjál,
Mint a szabad nép lánya, tartás illik a szépnek.
Mondd a neved te leányzó! Rasdi, innen a várból.

Tán Aba házából vagy, híres szép unokája?
Hírem nincsen, a szépségemről tán te beszéljél!
Megszállván Abaújvár hűs palotája szobáin,
Hősi Levente ígézve, Rasdi kezét nem ereszti,

Így lett Rasdi Levente híres szép felesége.
Jöttek a népek először kérni, majd könyörögni,
Hírneves ősei vallását kérvén követelve.
Ekkor hősi Levente király szólt: Engedem én azt,

Az, ki a Nap, Hold, s csillagaink hívője, imádja,
Szkútico réligiót is hévvel, s nagy becsülettel,
Jézus Napkeleten járt prófétái szavát igya,
Ám, ha akarja legyen csak Jézus hű követője

Bölcs vaticáni tanítás, püspöki szózat alapján.
Így lőn nagy szabadosság, zűr tere, mondta a klérus,
Mondták, rossz a szabadság, boldog a nép, nem adózott,
Így lőn, abban az évben titkon ölte a méreg.

Akkor Rasdi sikongott, férje zord temetőben.
András lett a király úr, bátyja rendeletét mind,

Megfontolván, püspöki kívánságra törölte,
Majd bevezette a római vallást üdvöztőként.

Hősi Levente nevét meg csúf feledésre ítélték.
Szőlős várban a régi hitét gyakorolta a népség,
Nagy Vata úr a pogányság híve leend eleinte,
Jó fia, János az ősvallás hű támogatója,

Nagy udvart alapítván, mind az urak szeretettel,
S bölcsességgel is álltak a pártján, bátorítólag,
Vendég ott a varázsló, bűbajos gyakorolja
Tisztán, ősi tudását, jó füvesasszonyok élnek,

Gyógyítják a betegség sok-sok válfaja mindjét,
Jár ide Rasdi királyné, keltvén Béla haragját.
András elmene Mennybe, ekkor Béla király lesz.
Rögtön Rasdi királynét elkapván lefogatta.

Hölgyem, tudd, a Turulház gazdag, hercegi tagja
Nem járkalhat a nép közt, úrnő vagy, hatalommal,
Minden mondatodat följegyzik bőszt követőid,
Mindezekért egy várba bezárlak, légy türelemmel,

Ott élj, mágusokat kergesd el, Jézus urunkat
Híven imádd szeretettel, Megváltónkhoz imádkozz!
Mondta a nép, bizonyára szegény szép Rasdi lerágta
Lábait, éheze, mert nem kapta az ételeit meg!

Ám de sosem nem rágta a lábát, halni se kellett.
Ősvallás ered égből, fénylő Isten Atyától,
Minden más hitet ördög adja az emberiségnek!
Meg nem tört a királyné, Rasdi az ősvallás követője!

Így hát nem szabadulhat, várba bezárva öreg lett.
Népünk szíve kitárva, benn él Rasdi, a hősnő!

Tar Lőrinc

Zsigmond király hős lovagja,
Kinek báró volt az apja,
Purgatoriumba mene,
Ahol sikoly volt a zene.

Szent Patriknak barlangjába
Vitte őt a sebes lába,
Írországba ment csapattal,
Herolddal és kardos haddal.

Vad Pokol tátongó kútja
Ahova visz a rossz útja,
Purgatorium a neve,
Hol sütöget nagy tűz heve.

Jobbról démonok serege,
Ott bezárult Isten ege,
Balról sok vádoló vétek,
E barlangban bűn az éték.

Yacobus királyi jegyző
Oklevelet ad, mi tetsző,
Aztán Miklós primáshoz ment,
Hol jól fogadták, annyi szent!

Szentháromság templomában
Híre terjedt múltban, mában,
Hódolt Jézus botja előtt,
Imádta a fényből kelőt.

Ezt a botot Jézus adta,
Szent Patrik volt, aki kapta,
Kártékony faj mind menekült,
Írország békébe merült.

Dublinban, hol várta szelét,
Zsigmond király hit-levelét,
Hol a hitre sokat adnak,
Bemutatta az uraknak.

Jött a jó szél, hajójával,
Nem törődve tengerárral,

Egyiptomba vitorlázott,
Ahol szent napfényben ázott.

Innen elment Indiába,
Onnan Közép-Ázsiába,
Haza jött a királyához,
Kitől sok arannyal távoz.

Azt is írják, párbajozott,
Fejére vont kárhozatot,
Toldi Miklós, ki megölte,
Ki életét ketté törte.

Tar Lőrinc hős palóc vitéz,
Senki ne legyen itt ítéssz,
Bejárta a fél világot,
Hős lett, aki sokat látott.

Hungária Bertája

Szép Hungáriának gyönyörű Bertája,
Hun ország a világ legszebbik fertálya,
Híre messze terjed, szépsége világít,
Sok királyhoz eljut, mindenkit elámít.

Pipin, a frank herceg, meglátta szép Bertát,
Aki látásáért hegyen, folyón kelt át,
Rögtön megszerette, kezét is megkérte,
Királynéje trónját ott neki igérte.

Pipin, hazatérve, a lagzit szervezi,
Kit vendégségbe hív, ételt hogyan eszi,
Lúdlábú istennő, Berchta is vendége,
Berta védnöke lesz, míg a világ vége.

Elindult szép Berta Frankhon irányába,
Sebesen haladtak, vitte lova lába,
Kétszáz jó hun lovag fegyverrel kísérte,
S száz nyoszolyó leány, ki rajongott érte.

Haladván nyugatra, közben volt sok kaland,
Csúcsokon jégsapka, virágzó rét alatt,
Medve támadt rájuk, kapott pár vasnyilat,
Menjen az erdőbe, forrásvizet ihat.

Rabló lovagoktól hemzsegett pár tájék,
Ám a hun nyilaknak nincs ki ellen állják,
Sárkányt is meglőttek, goblint, trollt és orkot,
Ám Berta királylány bajban sosem forgott.

Perahta a Fénylő, kísérte útjukon,
Aki átfér bármely ici-pici lyukon,
Végre megérkeztek, Pipin várta őket,
Püspök adta össze a hű esküvőket.

Rózsánál pirosabb orcája szépséges,
Fehér liliomszál, a Napra is kényes,
Gyönyörködöm benned, mondta Pipin király,
Olyan a szépséged, mint százezer virály.

Tökéletes leány, Turulház szülötte,
Ki a dúvadakat nagy halomba lőtte,

Pompásan lovagol, röpdöd arany haja,
Szűnik a királyság nagy és kicsi baja.

Gyermeke hős Károly, karvaly a javából,
Vére Turul sólyom, haján naptűz lángol,
Carolus, a Magnus, király és hadvezér,
Akinék a keze oly messzire elér.

Rátört Pannonhonra, kincseit kereste,
Mivel Turulházi, a kincs őt illette,
Hat szekér aranyat zsákmányolt serege,
Aranytól csillogott Frankhon egész ege.

Vadrózsa virága, gyönyörű szép Berta,
Törődött hugával, tudni illik, mert a
Jó édesanyjának volt másik leánya,
Aki ezt sem tudja, vigye el a kánya.

Coustance huga szép Hungáriában,
E titok rejtőzik minden kőben, fában,
Királynő lett, bizony, Berta segítette,
Neve Konstanc, Kustanc, Berta trónra tette.

Ne feledjük dicső őseink emlékét,
Berta, s huga Kustanc, aranyló trónszékét,
Szeresd gyermekeid, szeresd őseidet,
Érte az Ég Ura sok csodával fizet!

Hun

Van egy kőoroszlán, titkos Szfinx nevű,
Szobra óriási, merengő szemű,
Nagy, gigászi kőből faragtatta ki
Vezér úr, az isten, vagy más valaki,

Csodálkozik rajt' a Nap, s az éji Hold,
Mert a kőoroszlán ember arcú volt.
Szfinx, vagyis a Rejtély, közismert neve,
Égeti a szent Nap lángoló heve,

Nyíló partja mentén száraz ivás gát,
Ezen sívó gáton érzi jól magát,
Évezredek óta sivatagban ül,
Tág, nyugati parton, teljes egyedül.

Ős halottak lelke napnyugatra száll,
Messzi napnyugatra, hol úr a halál,
Arra vezet Vezér, vészhely arra van,
Veszt a nyugat tája, mindig nyugtalan,

Amenti országa Vízmentin terül,
Vezér a lelkeddel afelé kerül.
Szikkadt, száraz, égett földre tűz a Nap,
Mint egy vad oroszlán, mindent szétharap,

Arca lángsörényű, hatalmas Magúr,
Míg a tengerének színe kékazúr,
Forgó napkorongunk fényes Ré szeme,
Teremtő istennek tündér kelleme.

Szahara a Szahráz, homok tengere,
Kőmorzsoló itt a napkéz ereje,
Hor, mint hajnalisten, és a jó Heper,
Pirosanak reggel, mint piros eper,

Hor izt ont a tájra, ott a Horizont,
Ahonnan az új Nap, Hor a Szétre ront.
Hat-Hor Hornak Háza, a Ház szent köre,
Féli őt az éjjel ártó ördöge,

Szét a széthasító, mindent szétverő,
Keletkezés isten, fekete erő,

Íz-Ísz Izzás-Fénye, az Ész szent helye,
Nephthysz Nép-Tűz isten, láng az ereje.

Napnyugat a holtak sápatag tere,
Atlanti a halál tágas tengere,
Vész ura, a Víz úr, Véd úr, ki vezet,
Mikor élted elvész, adj néki kezet,

Viszen a Vadászba, hol létra foka,
Istenfénybe jutsz át, véle menj oda.
Ré hajója siklik kéklő ég vizén,
Estvén alámerül, jól tudom, biz én,

Átalanti tájon sebesen halad,
Atalanta úrnő, felkel általad,
Délben Ré az isten, másik nevén Rá,
Köszöntse a Napot Hur-Rá és Haj-Rá!

Atlantiszból jöttek magyar emberek,
Nyílós partja mellé, hol homok pereg,
Magaslott egy szikla, kemény porfirít,
Mellette meg mészkő, fehérén virít,

Nosza, jó szobrászok, szabjatok követ,
Előre az arcot, majd a hát jöhet.
Csillagok a Magok, fő uruk a Nap,
Fején lángkorona, izzó lángkalap,

A sok kis magocska ura nagy Mag úr,
Napatyánk, nagy isten, hatalmas hadúr,
Jelképed oroszlán, lángsörényű vad,
Égi kéklő tenger tiszta kék tavad.

Úr-Mag, szent oroszlán, Napisten urunk,
Őt faragta őünk, amit jól tudunk,
Arca napkeletre figyelve tekint,
És ha jó Hor isten, felkelésre int,

Fején arany kendő, szikrázva ragyog,
Mosolyogva nézik égi angyalok.
Esős korszak jó el, csillagvíz ömöl,
Magúr arca vízben, s fényben tündököl,

Mészkő hátát eső veri, csíkozza,
Vájadékot vájva, hátát kínozza,

Jó magyarok mentek, ki tudja, hova,
Ez a környék szárad, szörnyen mostoha.

Száraz korszak jő el, sívó szél sivít,
Porrészecskét szállít, állandón visít,
Vízszintesen vájja most a mészkövet,
Porlik, rongálódik a kő mészsövet,

Homokdűne hömpöly be is temeti,
A sivatag száját porral eteti.
Új magyarok jönnek, kiássák Magort,
Elsöprik fejről, s szájából a port,

Másik nevet adnak, ő lesz nagy Hunor,
Érti jelentését bármelyik tudor,
Hun a hunyó csillag, lelkünk fényjele,
Éji tág égboltunk vélük van tele.

A nyugati parton, mely a vész helye,
Áll a Hun magában, kelet tengelye,
Tán a fejét vésték, s új arcot kapott,
S új szemével nézi Hort, az új Napot,

Kufu mondá büszkén, gúlám legyen Hun,
S Hun legyen Honunk is, ahun és ehun.
Kiderült a Rejtély, mit Ré rejte el,
Ré napisten minden kérdést megfelel,

Hunok városában, Junu szent helyén,
Ó Bél Isz Kő csillog, Hun van tetején,
Hun csillagok jelzik, jó a fényözön,
Minden áldott Reggel, Réh Kel, s ránk köszön.

Kufu

Volt egy nagy királyunk, Nyílvíz parti úr,
Fején kendő, színe arany és azúr,
Jószér nevet vett fel, ő jószérivel,
Barátságot kötött, nem egy senkivel,

Imhotep barátja Junuban tanít,
Híres egyetemen tudást gazdagít.
Thot isten, a Tudó, Hermész ő maga,
Emberi nemünknek támasz csillaga,

Imhotep tanára, ki tanította,
Aszklépiosz néven okosította,
Hermész Triszmegisztosz tervet készített,
Gyaráítani az emberi hitet.

Tudtad-e Imhotep, hogy Égi Pitom
Ég mintára készült, így lett Egyiptom?
Isten Atya fölénk sötét vásznat húz,
Nagy fekete vásznon ezer csillag úsz,

Sok luk van a vásznon, meg egy hasadás,
Ez a Tejút, Nyílás, fényes szakadás.
Alant a Nyíl folyó, a Tejút mása,
Földanya testének szétszakadása,

Másik neve Ha-Pi, Háza-Csillagnak,
Csillogó fényvizén madarak laknak,
Vízér neve Vezér névváltozata,
Ozirisz istennek víz áldozata.

Kanyarog a Nyílvíz, mint Égi Pitom,
Pi-Ton Csillag-Folyó, amint állítom.
Ki-Jó: a Földanya, Ki nagy folyója,
Kígyóként ölel át, mint egy vízpólya,

Keán isten vize, Ó-Keán habja,
Piton égi kígyó, a Tejút rabja.
Hosszúkás, kanyarog, csillog a felszíne,
Olyan fent a Tejút, mint a Nyíl vize,

Ezer csillag ragyog, s számos csillagkép,
Építsünk mennyböltöt, elmondom, miképp,

Délebbre a Bikát, két nagy szarvával,
Északabbra Vezért, hét csillagával.

Jószér épített egy lépcsős peremest,
Párkányon nagy tornyot, szemnek kellemest,
Hét lépcsője égi szférák mintája,
Lelke azon lépdel, várja Ten tája,

Lépcsős piramisa szikkuratu volt,
Tur-Án, Hegy a Mennybe, s tán benne lakolt.
Sznofru elődei tervét folytatta,
Ragyogó piramist rőt kőből rakta,

Déli felragyogó piramis bedőlt,
Tán a súlya alatt megrogyott a föld,
Tört piramis néven ma is láthatod,
Vörös piramisát megbámulhatod.

Ku-Fu lett a király, Kő-Fő lett neve,
Kőfejű és Kevély, más néven Keve,
Hu-Fu Csillag király, Nap szítja fejét,
Ke-Opsz, a Kő-Arcú, mutatja helyét:

Piramisom ide építettem én,
Legnagyobb lesz végül mind a földtekén.
Kőkockákból gúlát, hegyet épített,
Erősíteni az isteni hitet,

Piramisa sima, rá arany kerül,
Csúcsára ül a Nap, s el is szenderül,
Napkelte s napnyugta helye lesz neve,
Fényhegy, hol fény csillog, fénylik eleve.

Fia Kap-Ré, Haf-Ré, Ré-Kap a neve,
Ré napisten Fője, ő is nagy keve,
Piramisa csúcsa pontban akkora,
Kufu piramisa, mint amekkora,

Udu arra sétál, üdül a szeme,
Diadalra jut hát Thotnak szelleme.
Mén Kau Ré nagyúr lesz az új király,
Ré Kái a Mennyben Giszában sétál,

Parancsot ad tüstént, pontos terv szerint,
Új kőhegyet épít, keze rajzra int.

Mike-Ré királynak kisebb lesz hegye,
Sok mérnök vigyázta, jó helyre tegye.

Isteni piramis, lélekfogadó,
Lelkünk Istennek jár, isteni adó,
Nyitok és a Nyílám, meg a Mintaka
Vezérben egy létra három csillaga,

Min-Ta a Menny Tája, Ka a Kapuja,
Itt vár az Örök Fény csillag apuja.
Rá Dzsedef épített egy új csillagot,
Azt hozta a földre, ki égen lakott,

Piramis, amely a Szehedu csillag,
Ezt a nevet adta, igaz tündérlak,
Más királyok máshol építkeztenek,
Rombolta házukat múlt, s az emberek.

Haba, aki Kaba, délen épített,
Réteges gúlában tett istenhitet,
Szepszeszkaf gúlája 'Befejezetlen',
Borítást nem kapott, lekövezetlen,

Jöttek más fáraók, megépült Vezér,
Ozirisz, nagy Nimrúd, ki lelket kísér.
Sok piramis épült még e kor után,
Biztosan, terv szerint, okkal, nem bután,

Megígérem néktek, utána járok,
Megnézem a témát, másra nem várok,
Isten előtt tanú, ami igazság,
Legyen hát jutalmunk egy kis vigasság!

Hat Sep Szut

„Hölgyek legnemesebbje”, dicső szépség,
Ki „Első a nemesi hölgyek élén”,
Kikaparták neved, mi volt a vétség?
Mért törölték neved rengeteg sztélén?
Te, mint női szépség, fáraó lettél,
Uralkodásodhoz jó mintát vettél.

Maat Ka Ré, aki Ré Kája Maát,
Igazság Ré Lelke, isteni Mát-Ka,
Dicsőn uralkodtál sok évig, nahát,
Feléd nem szállt néped kesergő átka,
Jólét s béke honol szép Egyiptomban,
Gazdag a lakosság e magor honban.

Atyád Első Tothmesz, ki Tejút Ifja,
Édesanyád Ahmesz, Ah lélek szépe,
Atyád mindig győztes, harcát így víjja,
Anyád egyszerű lány, nem a Nap képe,
Tán ezért támadtak rútul ellened,
Hiába az eszed és szép kellemed?

Férjed szintén Tothmesz, sorban második,
Harmadik Tothmesz meg mostohafiad,
Hat Sep Szut szépen meg is anyásodik,
Nofru Ré a lányod, létedre kihat,
Régensként uralkodsz, s fáraó leszel,
Nílus-parti népért mindent megteszel.

Szenenmut építész, a főintéző,
Hapuszeneb Ámon főpapod, s vezér,
Paiemré Ámon próféta s néző,
Dzsehuti kincstárnok keze messze ér,
Jahmesz Pennehet ki harcos katona,
Ineni építész, s szépül a hona.

Ujjad köré tekert ez a sok férfi,
Hűségesek hozzád, ami nem vitás,
Nem tudni igazán, szíved ki bérli,
Nem tudni, kitől jó reád uszítás?
Serény vagy, ki tele dicső tervekkel,
S ujjad köré csavart jó emberekkel.

Puntba vitorláznak hősi hajósok,
Azúr vizek habján, messze dél felé,
Ity a királynő, van kincse jó sok,
Zsírfarú hátsóját alig emelé,
Perehu a király, ad sok aranyat,
Mivel visszatér a jó hajós csapat.

Deir el-Bahari halotti emlék,
Szenenmut építi, csodák mérnöke,
Tökéletes templom, öröklét kellék,
Lenyűgöző ma is vöröslő köve,
Dzsészer-dzsészeru ez, a Szentek Szentje,
Itt lakik Hat Sep Szut lélek felkentje.

Núbia Arany Föld, népe háborog,
Lázongást leverik tábornokai,
Hozzák az aranyat, míg a Föld forog,
Ömlik a sok arany, jólét fokai,
Szinájából türkiz jó, véle sok arany,
Jólétben az ország, rengeteg alany.

Joppe, mai Jaffa falát döngeti,
Nem bírnak a várral, a fal ellenáll,
Dzséhuti tábornok kitöprengeti,
Negyven harcost beküld, ha az éj beáll,
Olajbogyós hordók kapun átjutnak,
Éjjel a harcosok mind előbújnak.

Kinyitják a kaput, a sereg beront,
Elfoglalva Joppe, híres ez a tett,
Minden ellenállást Dzséhuti leront,
Mára már közismert híres mese lett,
Ali baba nem más, mint hős Dzséhuti,
Akinék a neve tisztán Tejuti.

Tele ez a korszak magyar nevekkel,
Toth isten a Teut, Tejút istene,
Tothmesz Toth-Született, fény elemekkel,
Tehutimesz neve éteri zene,
Tejúti és Ifjú, Ahmesz Hold Ifja,
Jahmesz Holdszülötte, ezürt Hold fia.

Aki egy Amonnal, Henemet Amon,
Lassan elénk tűnik dicső korszakod,
Habár folyton öröl az idő malom,

Gyönyörű szép hölgyünk szívünket lakod.
Életedről, szép hölgy, megemlékeztem,
Elmondtam, irántad amit éreztem.

Rá

Rám tűz nagy Rá aranyló fénye dél felé,
Szikrázik a kék ég, zölden villan a táj!
Ilyenkor merengek ezen a világon,
Miért van ennyi sok gyönyörűség, szépség?

Hogy az elmúlás valamit találjon?
Rá izzó korongja úszik a kék égen,
A nagy bura kéklő, hullámozó tengerén.
Tündöklő csolnakján sugár az evező,

Fényében fürdőzik az egész nagyvilág,
A virágzó pagony, erdő, rét, mező.
Lángos arca az ég arany oroszlánja,
A nagy oroszlán arcán lángot viselő.

Végig evez az égő égszín tengeren,
Este lenyugszik, az égről aludni tér,
Jó az éj, s félsz suhan át az emberen.
Éjjel áthalad a sötét birodalmán,

Hol démonok, szörnyek és árnyak támadják.
Széth, a testvére harcol a testvéréért,
Reggel a hajnal hajló alján kibukkan,
S imát mormolunk Rá arany fényéért.

Maja

Mama, szent Földanya, máj a te jelképed,
Kőből kifaragva, májból jósolt néped,
Jót mond a jós mindig, ha nem, még megjárja,
Dühös lesz a magyar, Isten oroszlánja.

Maja szent Ma lánya, aki a föld jója,
Ma-Ja a föld vize, számtalan folyója,
Víz önti a földet, attól termékenyül,
Vályog lesz belőle, ha a vízzel vegyül.

Majóták tengere Maeotisz mocsara,
Vizes tér Majótisz, termékeny a sara,
Maja istenasszony anyja magyaroknak,
Maja táj népének, csillagtér járóknak.

Újvilági mayák nevünket viselik,
Ősi eredetük ma már meg sem lelik,
Nil folyójuk mentén piramisok állnak,
Maya-Pán városban szobrokat csinálnak.

Majdan Maja Tennek uralmi szakasza,
Ötödik hónapunk Maja szent tavasza,
Öt nagy Utu isten száma, ki fényöntő,
Tavasza Maja tája, szent ég, ez a döntő!

Májusi virágok a legszebbek vagytok,
Pompázatos fejjel nekünk ragyogjatok,
Májusi virágok örökké nyíljatok,
Minden új májusban mezőkre hívjatok.

Májusi virágok bársonyos szírommal
Nyíljatok az égre, örök bizalommal,
Májusi szerelmek oly édesek vagytok,
Édesek voltatok, édesek maradtok.

Májusfát állítva üdvözljük Maját,
Magor feleségét, Nap nőt, földi anyát,
Tündér nőt, szépségest, népünk üdvöskéjét,
Földek és a vizek, s a növekvés lényét.

Torma Zsófia

Hallottátok híret Torma Zsófiának,
Tudós nagy delnőnek, igaz szó fiának?
Aki nem hallotta, vessen az magára,
Árnyékot vet minden írásos mappára.

Kis törékeny asszony ásta a földeket,
Feltárt mélyen fekvő kulturrétegeket,
Első nagy régésznő az egész világon,
Kiből nem terem ám minden bikkfa ágon!

Bátyja, Károly, irigy, keresztbe tesz neki,
Pulszkynak, Hampelnek nincs ki négy kereki,
Még hogy Tordos rokon Trójával, Sumerrel!
Erdély rokon lenne messzi Al-tengerrel?

Szumiri őshaza hegyektől kerített,
Amit sok jó tudós régen kiderített,
Erdély az őshaza, avagy Kárpátia!
Tudja meg a magyar minden lánya-fia!

Sayce és Langenschmit kiáll hősnőnk mellett,
Virkowwnak, Schliemannak sok jó szóra tellett,
Mind az egész világ ismerte nagyságát,
Bámulták tudását, csodás okosságát.

De bénító asztma verte le lábáról,
Gáncsoskodók szóltak Torma Zsófiáról,
Könyvét sem adták ki, nehogy híre menjen,
Magyarok az ősnép, van, ki fenekedjen!

Torma Zsófia ír: Itt tízezer éve
Rovás van a sziklán, mindent helyre téve,
Ez aztán sokaknak nem fér a fejébe,
Fejükben sötétség csontfekete éje!

Hős Torma Zsófiát, amint megilleti,
Vegyük hőseinkhez, senki nem hiheti,
Ily nagy delnő tudóst ítélj feledésre,
Szoborra is teljen, ha telik evésre!